

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 258
14 de novembre de 2013

Comissió d'Ensenyament i Universitats

Presidència de l'I. Sr. Xavier Sabaté i Ibarz

Sessió núm. 14

SUMARI

Proposta de resolució

sobre les obres per a garantir la seguretat de l'edifici de l'Escola Montseny de Mollet del Vallès (tram. 250-00600) (retirada) p. 3

Proposta de resolució

sobre les obres de construcció de l'Escola Lola Anglada de Badalona (tram. 250-00583/10) p. 4

Proposta de resolució

sobre la redacció del projecte executiu i la licitació de les obres de l'Escola Montigalà, de Badalona (tram. 250-00584/10) p. 6

Proposta de resolució

sobre el desdoblament de P3 a l'Escola Gironella, de Gironella, per al curs 2013-2014 (tram. 250-00586/10) p. 9

Proposta de resolució

sobre el manteniment de l'ètica filosòfica, la filosofia i la història de la filosofia en el currículum de l'ensenyament secundari obligatori i el batxillerat (tram. 250-00590/10) p. 11

Proposta de resolució

sobre la renovació del sistema educatiu per a les persones sordes (tram. 250-00592/10) p. 15

Proposta de resolució

sobre el suport als alumnes sords (tram. 250-00604/10) p. 16

Proposta de resolució

sobre la retirada dels centres d'ensenyament dels símbols i les banderes no previstes en l'ordenament jurídic (tram. 250-00602/10) p. 19

Compareixença

d'Antoni Argent Ballús, coordinador del projecte educatiu «Millorem», per a informar sobre l'elaboració i les conclusions de l'estudi d'aquest projecte educatiu (tram. 357-00312/10) p. 23

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 14

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix Xavier Sabaté i Ibarz, acompanyat de la vicepresidenta, Marta Vilalta i Torres, i del secretari, Xavier Cima Ruiz. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Ramona Barrufet i Santacana, Mireia Canals i Botines, Violant Cervera i Gòdia, M. Victòria Fornés i Fernández, Roger Montañola i Busquets, Marta Pascal i Capdevila i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Agnès Russiñol i Amat, Anna Simó i Castelló i Alba Vergés i Bosch, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Marina Geli i Fàbrega i Rocío Martínez-Sampere Rodrigo, pel G. P. Socialista; María José García Cuevas, Rafael López i Rueda, Juan Milián Querol i Fernando Sánchez Costa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Marta Ribas Frías i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Carlos Carrizosa Torres, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el coordinador del projecte educatiu «Millorem», Antoni Argent Ballús.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre l'Escola Abrera (tram. 250-00553/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 101, 61; esmenes: BOPC 141, 52).

2. Proposta de resolució sobre les obres de construcció de l'Escola Lola Anglada de Badalona (tram. 250-00583/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 106, 63; esmenes: BOPC 141, 54).

3. Proposta de resolució sobre la redacció del projecte executiu i la licitació de les obres de l'Escola Montigalà, de Badalona (tram. 250-00584/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 106, 64; esmenes: BOPC 141, 54).

4. Proposta de resolució sobre el desdoblament de P3 a l'Escola Gironella, de Gironella, per al curs 2013-2014 (tram. 250-00586/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació (text presentat: BOPC 106, 65).

5. Proposta de resolució sobre el manteniment de l'ètica filosòfica, la filosofia i la història de la filosofia en el currículum de l'ensenyament secundari obligatori i el batxillerat (tram. 250-00590/10). Ramona Barrufet i Santacana, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Anna Simó i Castelló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Rocío Martínez-Sampere Rodrigo, del Grup Parlamentari Socialista, María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Joan Mena Arca, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans, Quim Arrufat Ibáñez, del Grup Mixt. Debat i votació (text presentat: BOPC 106, 68).

6. Proposta de resolució sobre la renovació del sistema educatiu per a les persones sordes (tram. 250-00592/10).

Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 106, 70; esmenes: BOPC 141, 55).

7. Proposta de resolució sobre el suport als alumnes sords (tram. 250-00604/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 111, 51; esmenes: BOPC 154, 8).

8. Proposta de resolució sobre les obres per a garantir la seguretat de l'edifici de l'Escola Montseny de Mollet del Vallès (tram. 250-00600/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 111, 47; esmenes: BOPC 154, 8).

9. Proposta de resolució sobre la retirada dels centres d'ensenyament dels símbols i les banderes no previstes en l'ordenament jurídic (tram. 250-00602/10). Grup Parlamentari de Ciutadans, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 111, 48).

10. Compareixença d'Antoni Argent Ballús, coordinador del projecte educatiu «Millorem», davant la Comissió d'Ensenyament i Universitats per a informar sobre l'elaboració i les conclusions de l'estudi d'aquest projecte educatiu (tram. 357-00312/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Compareixença.

El president

Senyores i senyors diputats, benvinguts i benvingudes, i benvingudes també les persones que ens acompanyen avui –siguin benvingudes.

Tenim una llarga comissió, així que, sense més dilacions, si els sembla, començarem l'ordre del dia, tenint en compte que s'ha posposat la proposta de resolució número 1, i, per tant, entrariem directament a substanciar la número 2.

Si hi ha algun grup parlamentari que hagi d'anunciar alguna substitució, és el moment ara.

Proposta de resolució

sobre les obres per a garantir la seguretat de l'edifici de l'Escola Montseny de Mollet del Vallès (tram. 250-00600) (retirada)

(Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)
Senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, president. Un segonet, perquè ens ha agafat de sobte això de la retirada del punt 1. Nosaltres retirariem el punt 8, que és sobre les obres per garantir la seguretat de l'Escola Montseny del Mollet del Vallès, perquè aquestes obres de seguretat ja han estat efectuades. I, per tant, que la gent que ens ve avui aquí també vegi que, quan hi han coses positives, també es reconeixen. I, per tant, com que finalment ja ho estan, doncs, retirariem aquesta proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies. (*Marc Vidal i Pou demana per parlar.*)
Senyor Vidal, substitució...

Marc Vidal i Pou

La senyora Marta Ribas substituirà el diputat Joan Mena.

El president

Moltes gràcies. I el Grup de Convergència i Unió?

Ramona Barrufet i Santacana

Sí, la senyora Violant Cervera substitueix la senyora Marta Pascal d'aquí a una estona.

El president

Està bé que ho faci per avançat, així ja guanyem temps. (*Veus de fons.*) Cap altra...? Senyora María José García Cuevas?

María José García Cuevas

No, por el Grupo Popular, el diputado Rafa López vendrá a defender la propuesta que él ha presentado.

El president

Molt bé, serà benvingut. Senyora Anna Simó?

Anna Simó i Castelló

Sí, també una substitució d'avantguarda. D'aquí a una estona, la senyora Marta Vilalta serà substituïda per la senyora Alba Vergés.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

Proposta de resolució

sobre les obres de construcció de
l'Escola Lola Anglada de Badalona
(tram. 250-00583/10)

Doncs, comencem, si els sembla, amb el punt número 2, que és una proposta del Grup Parlamentari Socialista sobre les obres de construcció de l'Escola Lola Anglada de Badalona. I, per defensar-la, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, president, moltes gràcies. En primer lloc, saludar part de la comunitat educativa d'aquesta escola, que els vam anar a veure, el nostre grup, si no ho recordo malament va ser el mes de maig, amb el regidor Aniceto Ramírez, i vam poder entrar, un cop analitzades, observades les demandes més que legítimes per part dels pares i dels docents, quatre propostes de re-

solució de diferents escoles de Badalona, que en vam veure dues la passada comissió i en veurem dues més en aquesta, i a més sense que s'hagin d'esperar tantes i tantes hores, perquè l'altra vegada els va tocar el darrer punt de l'ordre del dia i avui ho fem just a l'inici, i, per tant... (*Veus de fons.*) Aquí també estan, disculpi.

En tot cas, avui parlem de l'Escola Lola Anglada de Badalona, i el que demanem, jo crec, i per intentar, a més, fer-ho breu i clar i català, és que les obres de l'edifici nou, d'ampliació, que estan reclamades i promeses –en la nostra exposició de motius s'explica detalladament totes les vegades que la conselleria d'Ensenyament s'ha compromès a fer aquest nou edifici–, estiguin ja acabades per poder començar el curs 2013-2014.

Això, com vostè deu comprendre, ho vam entrar el mes de juny, estem ja al mes de novembre... Això no és així, però, en tot cas, després parlarem de les transaccions, perquè es pugui iniciar ja, perquè l'escola està en una situació precària, on no es pot afrontar la normalitat, ja no diríem ni inclús la qualitat, la normalitat educativa, en l'últim trimestre d'aquest any 2013.

També, com estava previst inicialment, finalitzar les obres de la tercera fase abans que s'acabi aquest any. I, a més a més, demanem una altra cosa, que també considerem de vital importància. Jo no sé si vostès han vist l'antic edifici de l'Escola Lola Anglada; és un edifici impressionant, des del nivell estètic, però també per l'ús que se n'ha fet històricament. I, per tant, nosaltres el que demanem és que, quan, finalment, eh?, es compleixin totes les promeses, que ja van molt endarrerides, però finalment es facin efectives, tal com demanem en aquesta proposta de resolució, i l'Escola Lola Anglada tingui un edifici on poder desenvolupar amb normalitat el seu projecte educatiu, doncs, que aquest antic edifici elabori un projecte de rehabilitació –que s'elabori ja– i que estigui destinat a necessitats educatives. Una de molt clara és un institut de secundària, un institut que pugui acollir l'ESO, perquè entenem que aquest equipament..., vostès saben que el boom demogràfic..., la secundària és on hi ha més urgència. Entenem que és imprescindible que un edifici com aquest es destini també a aquest ús educatiu, a aquest ús públic.

Per tant, aquests són els tres punts que defensem en la nostra proposta de resolució, i estem segurs que rebrem el suport de tots els altres grups perquè això pugui ser aprovat.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Balasch per defensar les seves esmenes, en nom del Grup de Convergència i Unió.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Agraïm l'esforç per part del Partit Socialista de Catalunya i en la persona de la diputada Rocío Martínez-Sampere, doncs, amb la voluntat

d'acceptar les esmenes presentades per part nostra, en tant que és una voluntat manifesta que l'Escola Lola Anglada estigui acabada al més aviat possible.

Les previsions de finalització continuen sent, a hores d'ara, les de desembre de 2013. Tots sabem que les obres sempre són força complicades, però avui, a data d'avui, la previsió de finalització d'obres continua sent, com deia, el desembre de 2013. Durant les vacances de Nadal es preveu fer el trasllat de la resta de material educatiu per tenir l'escola a ple rendiment el segon semestre de l'any. I si es confirmen les necessitats de noves places en aquesta zona, doncs, s'anirà adequant al més aviat possible tot plegat, no?

Per tant, nosaltres, més que parlar de promeses endarrerides, si se'm permet una matisació, parlariem de realitats que es fan paleses. D'acord amb uns inicis, tots sabem que, no només a l'Administració, sinó que inclús al món particular, les obres sempre acostumen a tenir algun petit procés de retard d'acord amb algun esdeveniment sobrevingut durant el procés de la mateixa obra. Però, tot i així, val a dir que hi ha un esforç molt important pel departament i també per l'empresa que fa les obres, doncs, per intentar complir amb els compromisos que hi ha establerts per tal que ja sigui realitat això que tots plegats volem, i de la qual cosa ens hem de felicitar, perquè en moments de molta migradesa econòmica poder fer realitat aquestes necessitats, doncs..., com a mínim alguna satisfacció positiva tinguem tots plegats, que prou malament ho estem passant.

Anunciar, doncs, el nostre vot favorable, president.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar-se té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Sí. Gràcies, president. Atès que la qüestió sobre les obres de la Lola Anglada de Badalona no és la primera vegada que ve a aquesta comissió..., n'hem parlat en diverses ocasions, perquè diversos han estat els endarreriments que hi ha hagut en les obres –es diu molt bé en l'exposició de motius. I sembla que sí, que, finalment, el darrer termini és aquest desembre del 2013, i després, doncs, hi haurà una feina de part de tot-hom del centre per tal d'aprofitar el temps abans de l'inici del següent trimestre per poder fer el trasllat.

Per tant, diguem-ne que els punts 1 i 2 entenem que ja s'estan complint i es compliran en el pròxim mes.

I, per altra banda, ens sembla un molt bon plantejament parlar d'un nou ús educatiu per a l'edifici que quedarà disponible de Jacinto Benavente, que certament és un edifici molt bonic. Però nosaltres entenem que, ateses el nombre de necessitats de construcció de centres –i avui en veurem algunes més en aquesta comissió, i una comissió darrere l'altra hi són–, trobem que el que seria més prudent és que això es pogués parlar amb l'Ajuntament de Badalona i que es pogués veure quines

són les necessitats educatives de la zona on està ubicada l'antiga ja Escola Lola Anglada.

Això seria el més prudent, atinent, ho repeteixo, les múltiples prioritats de construccions que hi ha de diversos centres, a Badalona i a fora de Badalona, evidentment.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup del Partit Popular, té la paraula la senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bien, decir que el Colegio Lola Anglada ha sufrido, efectivamente, retrasos durante la obra, que a nadie le hubiera gustado, ¿no?, que tuviera lugar, pero lo cierto es que ahora ya se está finalizando, y de hecho está a punto de entregarse, y el cálculo, la previsión que hay, de hecho, en el ayuntamiento es que el traslado se haga durante las vacaciones de Navidad, y el segundo trimestre ya las clases empiecen en el nuevo edificio. Con lo cual, apoyamos la propuesta, que es lo que recoge..., pero esta es la realidad.

Y con relación a la rehabilitación del edificio antiguo para convertirlo en un instituto, pues hay que señalar que la propia Generalitat ha comentado con el ayuntamiento que se está haciendo un estudio de la secundaria en general a nivel de la ciudad de Badalona, porque parece ser que podría haber problemas de plazas en el conjunto de la ciudad, y habilitar este edificio, una vez rehabilitado, pues podría ser una de las posibles soluciones que desde el ayuntamiento no se veía con malos ojos.

Por tanto, apoyaremos la propuesta. Gracias.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres donarem suport a aquesta proposta. Entenem que, és clar, una proposta presentada el 18 de juny, el ritme del Parlament no és el ritme de la vida, i ens trobem que allò que demanem ja s'està fent i s'està acabant, encara que sigui amb uns mesos de retard. Per tant, celebrem que hi hagi coses que s'acabin, perquè sovint veiem coses aquí que comencen i no s'acaben mai. Per tant, celebrem que aquests dos primers punts estiguin enllestits.

I ens agrada el tercer punt; ens agrada el fet que demani això, que es dissenyi i que s'elabori un projecte de rehabilitació, donades les necessitats educatives.

No ens acaba d'agradar l'esmena de Convergència, tot i que la comprenem, perquè posa: «En el cas que es confirmi la necessitat a la zona on està ubicada.» És evident que hi ha necessitat –és evident–, perquè Ba-

dalona ho diu, ho defensa el mateix regidor d'Ensenyament de l'ajuntament, i evidentment hi ha alumnes, hi ha alumnat de secundària que s'ha de desplaçar de barri durant l'hivern perquè no hi ha institut. Per tant, la necessitat hi és, i ens sembla que seria un bon moment per començar a planificar-ho. Perquè ens estem trobant que ens atrapa el brau –el toro, vaja–, ens atrapa, i anem sempre fora de temps.

Per tant, seria un bon moment per començar a planificar la construcció d'un nou institut. I, a més a més, és clar, sempre..., aquestes coses de vegades són sospitoses, no? Que no fos que aquesta prevenció que es posa..., que no sigui que hi hagi la voluntat de no oferir estudis de secundària a la zona per afavorir els interessos de determinada competència de centres de la zona, que acostumen a ser privats.

Per tant, nosaltres preferiríem que es quedés la proposta de resolució tal com està. Tot i això, com que no som els propietaris de la proposta, sinó que ho és un altre grup, la votarem a favor igualment, sigui quin sigui el resultat d'aquesta proposta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. I pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, votaremos a favor, también, de la propuesta, bueno, y con especial satisfacción, ya que por lo visto también el partido en el Gobierno la va a apoyar, con lo cual se supone que con eso, y además con las obras comenzadas, como están, e incluyendo un tercer punto que alude a la rehabilitación del edificio de Jacinto Benavente, pues, parece que esto se va a llevar a cabo, con lo cual espero que en esta ocasión, pues, todo vaya bien y se cumpla lo que desea la comunidad educativa, y que parece que el Parlamento va a apoyar de forma unánime.

El president

Moltes gràcies. Senyora Rocío Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, president, molt ràpidament. És obvi..., deia el senyor Balasch que hem de celebrar, en aquests moments de dificultats, el que pot esdevenir realitat i no els retards. Jo els mencionava no per ficar-li el dit a l'ull a ningú, sinó perquè si un particular..., nosaltres mateixos ens exasperem quan fan obres a casa nostra i es retarden, doncs, sabem tots del patiment que les mares i els pares, cada dia anant a portar els seus fills, davant de les promeses que els han fet esperar..., simplement em semblava un reconeixement a aquestes persones, no anava contra ningú.

Pel que fa al tercer punt, jo ho podria compartir amb el senyor Vidal. A nosaltres també ens agrada més la redacció tal com la vam fer el Grup Socialista, d'un

edifici que, a més, em recordaven que és un edifici catalogat, i, per tant, que creiem que és important que es preservi per a un ús públic, i no hi ha res més públic, segurament, que posar-hi nens i nenes i l'aprenentatge de ciutadania, que vol dir l'educació.

Però, en tot cas, nosaltres primem... És el primer cop que ve una proposta de resolució en aquesta legislatura de l'Escola Lola Anglada, i, per tant, entenem que era molt important que els grups del Govern, tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana, li donessin suport perquè pogués sortir endavant i que la comunitat sortís amb una proposta aprovada i no rebutjada.

Per tant, en nom de tenir les coses aprovades, hem acceptat les dues esmenes que ha proposat el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies.

Doncs, s'entén que s'aprova per assentiment, no és així? (*Pausa.*) No hi ha cap vot en contra.

Per tant, aquesta proposta de resolució queda aprovada.

Proposta de resolució

sobre la redacció del projecte executiu i la licitació de les obres de l'Escola Montigalà, de Badalona (tram. 250-00584/10)

Passem al punt número 3: Proposta de resolució sobre la redacció del projecte executiu i la licitació de les obres de l'Escola Montigalà, de Badalona, que té una comunitat educativa molt activa a la xarxa, perquè ens ha enviat molts *emails*, la qual cosa jo els agraeixo, perquè així ens assabentem de les preocupacions dels ciutadans.

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, que és l'impulsor d'aquesta proposta de resolució, la senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, president. Efectivament, jo sempre ho he dit –no pel cas d'aquesta escola–, les propostes de resolució que arriben a aquest Parlament no són fruit d'un caprici, no són fruit de ganes de contraposar al Govern el que està fent malament, sinó que són fruit de necessitats expressades per les comunitats de cada municipi, de cada escola i de cada racó del país.

Deixi'm fer una cosa, i és..., perquè la proposta de resolució és molt clara i demana que es faci l'escola, i, per tant, deixin-me simplement llegir-los, a tots vostès, la veu dels pares i de les mares –crec que és la millor manera de defensar la proposta de resolució–, diuen el següent: «Senyor o senyora diputat, diputada, ens adrecem a vostè per demanar-li un minut del seu temps. El futur de la nostra escola es posarà a prova aquest dijous a la Comissió d'Ensenyament, amb el debat i votació d'una proposta de resolució que de-

mana al Govern que liciti les obres de l'edifici que substituirà els actuals barracons en els quals s'api-nya un nombre creixent d'alumnes. Les seves famí-lies confien, any rere any, en el nostre projecte educa-tiu, malgrat les mancances de les instal·lacions. Som coneixedors de les restriccions pressupostàries de la Generalitat, però demanem que vostè, o el seu grup parlamentari, doni suport a la construcció de l'Escola Montigalà, que està pendent tan sols de la licitació de les obres. Creiem que, per sobre de sigles polítiques, els cent seixanta alumnes del nostre centre, el barri i Badalona es mereixen que el projecte tiri endavant. Moltes gràcies.»

Jo crec que està tot dit.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup de Convergèn-cia i Unió, el senyor Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. Dir que parlem d'una escola que es remunta, la seva licitació, al març del 2010, i, per tant, al març del 2010 es produeix l'acord de govern amb la finalitat de construir diferents projectes educatius, i entre els quals hi ha l'Escola Montigalà, pensada inicialment per a 225 alumnes. Dir també, com consta molt bé a l'exposició de motius, que es van presentar cinc empreses, però que no es va produir cap adjudica-ció per raons pressupostàries. Suposo que es devien fixar uns preus molt barats, o que ja la recessió eco-nòmica devia fer estralls als pressupostos del Govern, amb la qual cosa el pressupost va ser baix, per tant, cap empresa, tot i que ajustés molt els costos, no va poder veure's capaç de tirar-ho endavant.

Per tant, aquesta recessió econòmica, que s'ha anat mantenint, per desgràcia de tots plegats, ens fa com-plicar la vida a tots plegats.

I ho dic, això, perquè obvi suport de part nostra a l'Es-cola Montigalà, obvi suport a tots els centres que vo-len millorar la qualitat, no només física sinó educativa de la seva escola, que vol dir dels nostres nens, d'uns joves més formats. Però hem d'entendre també que els límits –que ja ho sabem– pressupostaris, per desgrà-cia, són massa baixos per atendre-ho tot, i menys de tacada.

I, a més a més, ens trobem amb una circumstància com-plexa, que fa que tinguem una demografia molt làbil, és a dir, molt variant, que es va movent dia a dia. I tot i que en algun moment, com es deia anteriorment per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que es volen posar me-sures de seguretat, que es poden veure com a trampes..., per nosaltres ser rigorosos no és mai posar trampes, és que ningú pugui dir que fem a la veritat. Perquè pen-sem que això és un rigor per a la política, i per als polí-tics, que pensem que desgraciadament ha anat perdent massa durant els últims anys, i, per tant, hem de fer tots plegats esforç per repescar-la i per retornar-la.

Dir també que agraïm molt, una altra vegada, l'esforç del Grup Parlamentari Socialista, i en la persona de la diputada Rocío Martínez-Sampere, perquè hem pogut arribar a una transacció, a un acord de voluntats, tal com deia, que no sé si caldrà llegir-la o no perquè els altres grups se n'assabentin, perquè l'hem pogut tan-car just abans d'entrar; per tant, potser val la pena lle-gir-la.

I, en tot cas, òbviament, agrair aquest esforç de trans-acció i manifestar el nostre vot favorable.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Esquerra Republicana també té esme-nes; senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Sí, moltes gràcies, president. El president feia referèn-cia als múltiples correus que hem anat rebent, com ho feia la diputada Rocío Martínez-Sampere, jo concre-tament ahir, en un dels últims correus, que no sé amb qui em vaig creuar, ahir a la nit –de l'AMPA, no?–, deia que, per l'experiència acumulada, especialment aquesta legislatura, pel nostre grup parlamentari, era molt millor que s'executés un acord parlamentari que no pas –com el que avui, ara, s'executarà, ja que s'ha arribat a un acord entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Convergència i Unió– aprovar acords que no es podran executar perquè no hi haurà més marge per fer-ho.

Per tant, celebrego que, tot i que no s'hagi acceptat l'es-mena d'Esquerra Republicana, doncs, s'hagi arribat a un acord condicionat a veure si es pot concretar amb més certesa l'evolució de la població escolar. Certa-ment, Montigalà és un barri amb població jove, i no cal que expliqui quines són les necessitats d'escolarit-zació adequada i idònia, que ara no es donen, evident-ment, com voldríem, dels nois i noies, dels nens i ne-nes que van a aquest centre.

Per tant, nosaltres celebrem que s'hagi pogut arribar a un acord, hi votarem favorablement. I el que és im-portant és poder concretar, un cop la realitat demogrà-fica es pugui saber cap a on va, doncs, poder prendre decisions, informar-ne convenientment i que s'expli-qui convenientment a tota la comunitat educativa de Badalona. Crec que a Badalona s'estan fent inversions importants; hem vist la Lola Anglada, a l'última com-issió vam parlar de Bufalà II. I esperem, doncs, que Montigalà pugui ser la pròxima, tant de bo, si les con-dicions són les adients per fer-ho.

Per tant, hi votarem favorablement. Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor secretari llegirà aquesta esme-na, perquè qui ens segueixi ara, o en el futur, per la xar-xa... (*veus de fons*) –la transacció, sí, perdó–, o la nom-brosa concurrència, pugui saber què és el que votarem.

Doncs, endavant.

El secretari

«El Parlament insta el Govern de la Generalitat a procedir a la redacció del projecte executiu i a licitar l'obra corresponent a l'Escola Montigalà, de Badalona, si es confirma la realitat demogràfica suficient per al centre.»

El president

Moltes gràcies. Doncs, senyora María José García Cuevas, en nom del Grup Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, sobre el colegio de Montigalà, entendemos que esta obra, pues, evidentemente que debería licitarse durante el año 2014. Y, de paso, pues, comento, porque es una petición también del municipio, que se active la obra del instituto contiguo, el Ventura Gassol.

Hay que remarcar que el Colegio Montigalà se planteó en módulos temporalmente, como tantos otros, pero ha ido creciendo, cada vez tiene más módulos. De hecho, el curso que viene habría que añadir un nuevo módulo, que ya no cabe, los espacios se están optimizando lo mejor que se puede, pero ya no se puede, no hay más margen, no se puede hacer más. También hay que considerar que, al ir añadiendo módulos, el espacio, pues, para el juego de los niños, para patio, también se ha ido reduciendo. Hay cada vez más alumnos, con menos espacio, y esto, pues, hay que decir que ha ido, lógicamente, crispando a toda la comunidad educativa.

Nuestro grupo parlamentario también recibió y estuvo hablando con el AMPA y con los responsables de educación del ayuntamiento –que, como ustedes saben, gobierna el Partido Popular–, y de hecho, pues, recogimos toda la información y presentamos otra propuesta, que creemos que podrá complementar a la que hoy, pues, vamos a aprobar, y para la que nos gustaría también poder llegar a un consenso realista, como dice la señora Simó, pero que también satisfaga las necesidades de la comunidad educativa, que son bastante evidentes.

Gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, gràcies, senyor president. Tal com diu el senyor Balasch, a nosaltres també ens agradaria ser rigorosos, i els demanaríem que ho fossin, que ho fossin vostès i el Govern al qual vostès donen suport. I els torno a recordar les vegades que aquí hem aprovat alguna proposta de resolució creient que serien rigorosos i després és la mateixa conselleria que no l'ha complert. Una, dues, tres i quatre vegades. Per tant, està molt bé que siguem rigorosos.

El que passa, que, en ordre a ser rigorosos, estem parlant d'una obra que ja estava aprovada, fa temps, que per les raons que s'han explicat aquí no es va poder fer; que, per tant, hi ha una necessitat més que contrastada que es faci, i que, per tant, l'únic que cal és veure aquesta prioritització que es va donar en el seu moment quan es comença. És que la discussió només seria aquí. Tenim diners per començar, quan? Aquesta seria la qüestió.

És clar, aleshores, d'acord que aprovem alguna cosa. Mirin, votarem a favor per aprovar alguna cosa. Però que se'ns digui: «Si es confirma la realitat demogràfica suficient per al centre»... Home, que no està confirmada? Que no hi és? Que no hi són, aquests alumnes? Fins i tot rebaixant, originàriament, que parla de fer-ho durant el primer trimestre del 2014... És clar, si hem de ser rigorosos, el que aprovarem, de fet, no diu res –de fet, no diu res.

Per tant, en tot cas, senzillament, ens acollirem a la bona fe. Tot i que la bona fe brilla per la seva absència al llarg de tota aquesta legislatura. Nosaltres hi donarem suport, però ens preocupa molt que, senzillament, després no es pugui complir perquè es vegi que no es podrà confirmar la realitat demogràfica. La realitat demogràfica existeix, està més que confirmada, i, per tant, entenem que hauria de procedir-se a la redacció del projecte executiu, tal com demana la proposta original.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. I, pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. En la anterior proposta de resolució, que se referia al Lola Anglada, també de Badalona, hemos dicho que estábamos satisfechos de poder votar a favor de una propuesta de resolución que en realidad ya había comenzado a ejecutarse, porque se estaban realizando las obras, y además había un consenso con el partido del Gobierno, y, por lo tanto, nosotros estábamos satisfechos de que pensábamos que eso se iba a llevar a cabo.

Vamos a votar a favor, también, de la propuesta de resolución en los términos que está propuesta, respecto al centro de Montigalà, pero no votamos con la misma convicción de que esto llegue a llevarse a cabo.

¿Por qué? Porque, en aras del consenso, se ha acabado redactando una propuesta de resolución que ha suprimido la alusión al aspecto temporal, que se hablaba de aprobarlo, de llevar a cabo el procedimiento ejecutivo y licitar la obra correspondiente dentro del primer trimestre de 2014. No se ha puesto el primer trimestre, pero tampoco se ha puesto el último. Entonces, se ha subordinado la realización de la licitación y del proyecto ejecutivo a la confirmación de la realidad demográfica suficiente, pero sin decir cuándo se va a tomar en cuenta este dato, si se va a hacer a lo largo del 2014...

Y, en fin, nos tememos que esta vez, esta tiene..., es la propuesta de resolución tipo que se aprueba muchas

veces en este Parlamento, que vuelve aquí recurrentemente; la Escuela Montigalà ya es conocida para los diputados de la Comisión de Educación. Me temo que va a ser un habitual de esta comisión, porque creo que esto es un paso más, que es útil, que hay que hacerlo, que tienen que promoverlo, que tenemos los diputados que aprobarlo, pero que luego nos va a tocar estar muy encima, porque lo de la realidad demográfica y sin aludir a un término concreto creo que va a traer problemas.

Votaremos a favor.

El president

Moltes gràcies. Senyora Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, president, només per comentar, si em deixa, dues curiositats. Així com a l'esmena d'Esquerra Republicana, per entendre'ns, fèiem més de govern que el Govern, eh?, atenant les possibles... Ara, els senyors d'Iniciativa i de Ciutadans ens diuen que, bé, intentem no aprovar-la, perquè tots sabem que sense el suport de Convergència i Unió, doncs, aquesta proposta no veuria la llum, per si de cas..., perquè no és tan bona com la proposta original. Jo els entenc. El que passa, que sempre hem fet el mateix en aquesta comissió. I jo continuo pensant que l'últim que es perd en política és l'esperança, i que si ens tirem a la resignació, doncs, millor ja pleguem, per entendre'ns.

És el primer cop que l'Escola Montigalà es veu en forma de proposta de resolució en aquesta legislatura. Intentarem aprovar-la; això també és el que ens han demanat els pares. I, evidentment, si després del primer trimestre del 2014 això no està posat en marxa, doncs, tornarem a entrar una proposta de resolució, i aleshores, eh? –diguem-ho així–, ja no serem tan proclius al consens. Que també he de dir que el senyor Balasch i la senyora Barrufet –perquè la política també la fan les persones–, doncs, sempre el faciliten. Però aleshores jo crec que sí que tindrem més instruments per dir: «Escoltin, no, les seves intencions no s'han fet.»

Jo crec que el primer cop és important que tothom surti sota el braç amb un acord, i que després –també és la nostra tasca– siguem vigilants respecte que aquests acords es compleixin.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*Antoni Balasch i Parisi demana per parlar.*) Senyor Balasch, sap que no acostumem, en aquesta comissió... Però, va, trenta segons.

Antoni Balasch i Parisi

També sap que no acostumo a demanar-ho, però, és clar, és que em sap greu, perquè se'ns ha dit que «la bona fe brilla per la seva absència», i això té un contingut, per mi, molt nefast. Perquè vol dir que no tenim bona fe i que, per tant, hi pot haver aquí –i això és interpretació meva– intencions malèvoles per part d'aquest grup

parlamentari, o inclús per part del Govern. Per tant, he d'aclarir-ho, això.

Jo entenc..., diu que la demografia està confirmada. Si està confirmada, raó de més perquè continuï, perquè és el que acceptem nosaltres, d'una banda. L'altra, jo no sé qui es matricularà el curs vinent ni on ni en quin lloc. Si algú ho sap amb caràcter prescriptiu, segur i garantit, que ho digui, perquè tindrà una capacitat visionària molt important.

Dues, quan Iniciativa demana una escola, sense prioritzar-les i tenir la globalitat del país davant, jo li suposo bona fe, i m'agrada suposar-los-la, i els continuare suposant la bona fe. Només demano que entenguin que des del Govern han de fer una cosa que el senyor Vidal ha dit –ha dit– en la seva intervenció, que és prioritzar. Prioritzar, que vol dir justícia social, atendre primer el més necessitat. I això és el que s'està fent. I, per desgràcia, no es pot arribar a tots per una mancança econòmica, en bona part perquè el deute que ens va deixar l'anterior Govern ens fa ser en aquestes circumstàncies en aquest moment.

Gràcies, president.

El president

Bé. (*Marc Vidal i Pou demana per parlar.*) Digui, trenta segons, també, que no siguin el minut i mig. Senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, no, molt breument. Nosaltres no hem dit ni hem pretès dir que no volíem que s'aprovés aquesta resolució amb el text amb què estava, sinó que posàvem en dubte –posàvem en dubte– que això pogués ser realitat.

I respecte del tema de la bona fe, evidentment, interpretat tal com vostè l'ha interpretat, pot significar una suposada ofensa. La retiro si la interpreta així. Senzillament, el que poso en evidència és el que ja hem dit aquí moltes vegades, que no ens podem refiar –això és fe, refiar-nos– que allò que aprovem s'acabi complint. Em referia a aquest tipus de fe, i no a la bona voluntat, que és com vostè m'ha semblat que ho interpretava. Se li suposa, la bona voluntat.

El president

Moltes gràcies, senyor Vidal.

A més, s'aprova per assentiment, també, no?, de tothom? (*Pausa.*) Doncs, queda aprovat.

Proposta de resolució

sobre el desdoblament de P3 a l'Escola Gironella, de Gironella, per al curs 2013-2014 (tram. 250-00586/10)

Passem al punt número 4, que és: Proposta de resolució sobre el desdoblament de P3 a l'Escola Gironella, de Gironella. I l'autor d'aquesta iniciativa és Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i la defensa també el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Mirin, aquesta és una proposta de resolució, com d'altres, que arriba tard, que, feta el 18 de juny, demanava un desdoblament; desdoblament que, en aquests moments, no s'ha produït. Desdoblament, per això, que tenia una argumentació. A l'Escola de Gironella hi van haver trenta-set preinscripcions. És una escola d'una línia, però que té capacitat perfectament per acollir la resta d'alumnes que sobrepassaven els vint-i-cinc. Quina hauria estat la millora econòmica que hauria suposat per al departament el fet de desplaçar aquest alumnat a una distància de més de dos quilòmetres del nucli on resideixen? Potser posar un mestre més, com a molt, perquè no sabem si al centre on han anat, hauria hagut de posar aquest mestre.

Per tant, s'ha optat per la solució que potser fa algun estalvi al Departament d'Ensenyament, però que, en tot cas, el que fa és traslladar aquest greuge econòmic a les famílies, perquè no tothom disposa de vehicle suficient per anar-hi, etcètera. A més a més, s'ha de comptar amb el tema del menjador. Per tant, hem traslladat una hipotètica pèrdua econòmica per part del departament a la butxaca de les famílies.

Com que això està dat i beneït, perquè el curs està començat, i la solució que entenem que es va prendre va ser la menys idònia, el que nosaltres demanaríem, ara, posats a fer, amb gairebé vuit mesos de distància, fer una esmena tècnica i, per tant, instar el Govern a desdoblar de cara al proper curs, 2014-2015, que seria el canvi que proposaríem en aquesta proposta de resolució, perquè entenem que probablement es pot produir la mateixa situació que es produïa durant aquest curs.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. No hi ha esmenes; per tant, entrem en el torn de posicionaments. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, president. De fet, la reflexió que jo anava a fer era aquesta, que es demanava una petició per a l'inici de curs. Com el mateix grup proponent diu, la petició de les famílies, i entenc que de tota la comunitat educativa, pel que sé, és que es desdoblés per al curs 2013-2014, com a mesura puntual i excepcional, perquè ja s'entenia que la situació, diguem-ne, d'excés de demanda no es repetiria –i així es diu en l'últim paràgraf de l'exposició de motius– en un futur, perquè hi haurà, segurament, una davallada demogràfica. Doncs, entenem encara menys que es demani, contradient la mateixa exposició de motius de la proposta de resolució, que es desdoblí a dues línies el curs 2014-2015, i sense condicionar-ho a si la demografia així ho permet.

Vaja, és una qüestió, també, en la línia del que deia abans de la proposta de resolució de Montigalà. Aprovar per aprovar, l'important, des del nostre punt de vis-

ta és aprovar un acord que sigui aplicable, i un acord que tingui sentit. I ho reitero, si els mateixos proponentes diuen, com deia també la comunitat educativa, que la mesura desdoblament seria excepcional per al curs 2013-2014, aquesta excepcionalitat no devia ser tal, quan ara es demana una esmena tècnica, que el desdoblament sigui per al 2014-2015.

Jo demanaria la prudència de poder-ho veure en funció de l'evolució demogràfica, perquè, pel que sé, s'ha retirat el concert de P3 a l'escola concertada a la qual fa referència, precisament per raons demogràfiques. En funció d'aquesta qüestió, doncs, ens hi posicionariem a favor o en contra, el nostre grup.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup del PSC, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Nosaltres donaríem suport a aquesta proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Bé, des del Grup Parlamentari Popular donarem suport a aquesta proposta. És concreta, és justa, és raonable i és plausible, cosa que s'agraeix molt en aquests temps d'utopies d'espardenya que estem veient últimament.

I, per tant, com que és limitada en el temps, és puntual, és excepcional, i s'adequa al context social, econòmic, geogràfic dels habitants de Gironella, nosaltres hi donarem el nostre suport.

El president

Molt bé, gràcies. Pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Nosotros creo que por primera vez vamos a atender a los razonamientos, que hemos encontrado muy acertados, de Esquerra Republicana. (*Veus de fons. L'orador riu.*) Y, por nuestra parte, nos vamos a abstener. Porque, ciertamente, con la exposición de motivos que ICV planteaba como un tema puntual para el curso 2013-2014, y ahora modificarlo en comisión para 2014-2015, y sin conocer el estado real y no saber nosotros las necesidades de la *escuela* de Gironella... Pues nos abstenemos, y esta será nuestra posición.

El president

Molt bé, moltes gràcies. I, pel Grup de Convergència i Unió, el senyor Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, president. És obvi que tots plegats voldríem atendre coses com les que aquí es demanen, i que, com hem vist, va passant del 13 al 14 i del 14 al 15, i, per tant, aniria pujant, perquè quan s'incrementa, s'incrementa.

Jo voldria deixar palès l'esforç econòmic, i ara no parlo de cap grup polític, sinó de qui hi hagi al Govern, de qui sigui, per tal d'intentar mantenir una austeritat obligada, per tal de mantenir tot allò que volem, i que, com tots sabem, ens costa d'arribar-hi, de la part més essencial, com poden acabar sent beques, aquestes obres mateixes que demanem, substitucions, més fluidesa, més personal, etcètera. I, com sabem, aquí no hi arribem. Malgrat –malgrat– haver incrementat els impostos.

Per tant, l'esforç que s'ha fet a Gironella és molt gran, però la matrícula, per tant, la demografia, en aquest cas, ha anat a la baixa. I és així que, doncs, a l'escola concertada del municipi, l'Escola FEDAC Gironella, se li ha retirat un concert a P3 per manca de nens. I, per tant, el que prima i que el que toca és, si des de la pública a les places que hi ha creades actualment hi ha oferta, doncs..., es cobreix amb l'oferta que hi ha; atenent, sobretot, que la qualitat educativa és igual en un centre que en un altre.

La distància, és obvi que són dos quilòmetres, i és obvi que és molt més còmode no fer dos quilòmetres, però fer-ne menys. Però si volem ser realistes, també sabem que els nens, encara que només hagin de fer tres o quatre-cents metres o cinc-cents, a tres anys, a quatre anys, a cinc anys, a sis anys, i inclús més, se'ls ha d'acompanyar al cotxe..., ni que sigui per pocs metres, perquè han d'estar vigilats i vetllats.

Per tant, no és cap distància gran ni insuperable; és una distància que en moltes poblacions la gent l'ha de caminar o l'ha de fer, perquè en poblacions una mica allargassades, en tant que el centre està en una punta, doncs, s'ha de fer. I, per tant, des del punt de vista de l'equitat, també entenem que s'està fent el que toca.

Per tant, malgrat sabem i som conscients que es perjudica la comunitat de les famílies –que en som conscients–, però el rigor pressupostari ens obliga, en aquest cas, a haver de sacrificar aquesta comoditat pel bé de garantir, doncs, aquells aspectes més necessitats del món educatiu, per tal de poder-hi fer front mantenint la qualitat educativa, que, per cert, lentament ens està pujant.

Gràcies, president. Hi votarem en contra. Gràcies.

El president

Gràcies.

Doncs, passem a votació, no?

Vots a favor de la proposta?

Vuit.

Vots en contra?

Onze.

Abstencions?

Una? (*Veus de fons.*)

Queda rebutjada.

Proposta de resolució

sobre el manteniment de l'ètica filosòfica, la filosofia i la història de la filosofia en el currículum de l'ensenyament secundari obligatori i el batxillerat (tram. 250-00590/10)

Passem al punt número 5, que és: Proposta de resolució sobre el manteniment de l'ètica filosòfica, la filosofia i la història de la filosofia en el currículum de l'ensenyament secundari obligatori i el batxillerat. L'han presentat tots els grups, la signen tots els grups, de manera que procedirem per ordre.

Té la paraula, en primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana, la senyora Simó?

Anna Simó i Castelló

Sí; disculpi, president. Aquesta és una proposta de resolució instada a tots els grups parlamentaris per un col·lectiu de professionals de l'ensenyament de l'ètica, la filosofia i disciplines..., en el marc de la filosofia, per entendre'ns, i de l'ètica filosòfica.

N'hem estat parlant molt, els portaveus, i finalment, doncs, entre tots plegats vam elaborar aquesta proposta de resolució, que evidentment fa referència a una llei que no pertany a aquest Parlament, sinó a una llei orgànica que ja està aprovada al Congrés dels Diputats.

Però, en tot cas, sí que ha de servir per manifestar la importància que per als grups signants té l'ensenyament de l'ètica filosòfica i de la filosofia en la formació dels nois i les noies d'aquest país, doncs, tot això que aquesta comissió es posarà d'acord per declarar. Perquè, a l'hora de la veritat, els efectes pràctics, lamentablement, d'aquesta resolució sobre la llei Wert, doncs, seran els que seran.

En tot cas, celebro que s'hagi mogut el col·lectiu, i celebro que ens hàgim posat d'acord els grups. I el nostre vot, evidentment, serà favorable.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup del PSC, la senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, president. Efectivament, ho explicava ara molt bé la senyora Simó, jo no ho repetiré, d'on neix aquesta proposta, com s'origina i com s'acorda, no? Deixi'm, per tant, utilitzar els meus minuts per fer una defensa, si vol, més heterodoxa, que ja va amb la meva persona, del que avui defensem.

Jo em recordo que, quan era petita, un dia em vaig queixar molt d'aprendre..., de fer classes d'informàtica. I tenia un professor que em va dir: «No has de saber de d'informàtica, l'ordinador el necessites per gestio-

nar, en general, la teva vida i els teus coneixements.» Doncs, si això és l'ordinador com a eina, i la informàtica com a eina, és equiparable amb el que vol dir la filosofia en termes d'estructurar el pensament. És a dir, cada cop, més important, contràriament al que pot semblar a aquesta societat altament especialitzada; cada cop és més important tenir bases generals, d'estructura, de cultura bàsica, d'estructura del pensament, perquè són les que et permetran adaptar-te a aquest món tan canviant, tan constant, a més, a part de, òbviament, procurar un nivell de cultura suficient i necessari per ser un ciutadà de ple dret.

Nosaltres, per tant, entenem que és importantíssim que es mantinguin aquests estudis, que es mantinguin a l'educació i a l'educació catalana; i interpellem molt directament la senyora Cuevas. Perquè els desacords amb la llei Wert, senyora Cuevas, són majúsculs, ho veiem a cada comissió. Però estem segurs que vostè està d'acord amb això. I li demanem, per una vegada, que faci cas de la seva consciència i no de la consigna del seu partit, perquè sabem –sabem– que vostès estan d'acord que la filosofia continui sent central en el nostre sistema, o central o..., no sé ja si en diria «central», però una part important en el nostre sistema educatiu.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Senyora María José García Cuevas, en nom del Grup Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. En primer lugar, y usando turno de alusiones, aclararle a la señora Martínez-Sampere que yo siempre actúo en función de mi conciencia. Quédese usted bien tranquila.

En primer lugar, quiero agradecer, tanto a la Sociedad Catalana de Filosofía como a la Red Española de Filosofía, su interés en hacernos llegar su posicionamiento y su preocupación. Me gustaría dar la bienvenida a sus representantes hoy en el Parlamento, en esta comisión, en la que por fin estamos debatiendo una iniciativa que preparamos de manera conjunta, a partir de reuniones que mantuvimos hace ya bastantes meses, cuando hay que decir que la LOMCE se encontraba en un momento de tramitación muy diferente al actual.

En aquellas reuniones que mantuvimos, así como en toda la comunicación vía electrónica que hemos mantenido desde entonces, siempre, desde el Partido Popular catalán, hemos manifestado nuestro convencimiento de la importancia que el estudio tanto de la ética filosófica como de la historia de la filosofía tiene para la formación integral en valores, capacidad crítica, visión amplia y tolerante, incluso empática, que pretendemos para los estudiantes que obtienen el título de enseñanza obligatoria o el título de bachiller, así como la conveniencia e importancia de que estas materias y asignaturas se impartan por profesionales del ámbito de la filosofía, pues creemos que son los mejor formados, los más idóneos para dar a estas enseñanzas el enfoque académico, alejado de planteamientos

ideológicos y posicionamientos políticos o partidistas, que creemos firmemente que deben de quedar fuera del ámbito escolar.

Es por este reconocimiento, por este convencimiento, por lo que desde este grupo parlamentario se puso en marcha la elaboración de la propuesta conjunta que hoy presentamos, conscientes de la importancia de alcanzar un consenso político en apoyo de las razones que se nos explicaban desde estas asociaciones. Reivindicaciones y posiciones que resumimos de manera consensuada en los dos puntos de la propuesta.

En el primero, queremos, como representantes de los ciudadanos en el Parlamento de Cataluña, reconocer el papel formativo fundamental de la ética filosófica y de la filosofía, y nos reiteramos en el convencimiento de que deben formar parte del currículum básico educativo.

En el segundo punto de la propuesta apoyamos el que estas materias se mantengan como comunes y obligatorias, la ética filosófica en la ESO y la historia de la filosofía en el bachiller, en el ámbito de la responsabilidad y la capacidad decisoria de la Administración educativa correspondiente, que son varias, como ahora veremos.

En el momento en el que se presentó esta propuesta, cuando la reforma educativa del Gobierno de la nación iniciaba su trámite parlamentario, entendimos que lo procedente era trasladar esta importancia al Estado, a través de la Generalitat, con el objetivo de explicitarlo en la LOMCE. La posibilidad que barajamos en las reuniones previas con las asociaciones de filósofos, y que el Partido Popular de Cataluña trasladó también directamente al ministerio, era que la filosofía se integrase en el cuerpo de asignaturas denominadas «troncales», que son las que quedan bajo la responsabilidad estricta del ministerio. Esta era una manera, aunque no la única, de lograr que las materias que nos ocupan se impartiesen con carácter obligatorio en toda España.

Sin embargo, el peso de las asignaturas incorporadas como troncales por el ministerio impedía incorporar ninguna más al bloque de troncales sin que el conjunto resultara en una injerencia competencial respecto a las comunidades autónomas, por el elevado peso que tendrían entonces estas asignaturas troncales, que quedarían bajo responsabilidad del Estado. Esta situación podría haber sido impugnada por alguna comunidad, con todo el derecho y todas las razones.

Otra posibilidad habría sido cambiar una asignatura troncal por la filosofía, pero, sinceramente –y les hablo tal y como fueron las cosas–, el ministerio no quiso renunciar a poder garantizar el nivel mínimo común y homogéneo en contenidos y conocimientos de ninguna de las asignaturas que ya se habían incorporado al bloque de troncales, y que además son las que se consideran en la evaluaciones internacionales a modo de resumen o fotografía del nivel educativo de un país. Por eso desde el ministerio se consideró que debían ser comunes, en los niveles y contenidos.

Hay que decir que también en el momento de presentar la propuesta conjunta, así como cuando nosotros

trasladamos nuestra preocupación al ministerio, el texto de la LOMCE había ya superado el trámite de dictamen por parte del Consejo de Estado, y el Consejo de Estado no apreció injerencia competencial alguna –no apreció injerencia competencial alguna– en el reparto de responsabilidades sobre contenidos, horarios lectivos y evaluaciones de las distintas materias que proponía la LOMCE...

El president

Hauria d'anar acabant, senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

...es decir –sí, gracias, presidente, acabo en un momentito–, modificar en aquel momento las asignaturas consideradas como troncales implicaba modificar un aspecto esencial que ya había sido valorado y evaluado positivamente por el Consejo de Estado, lo que hubiera sido, pues, una falta de respeto impropia, ¿no?, hacia este dictamen.

Sin embargo, queremos decir –esto es algo importante– que existe otra posibilidad para que las materias que nos ocupan se incorporen como comunes y obligatorias, eso sí, en Cataluña. Y es a través de su incorporación en el bloque de asignaturas de libre configuración autonómica, que tienen igual importancia que las troncales y de las que se diferencian exclusivamente en que quedan bajo responsabilidad y tutela de la comunidad autónoma en lugar de quedar bajo tutela del Estado.

Por tanto, si nos ceñimos a lo que nos debe importar en este Parlamento, que es como ejercemos desde Cataluña las competencias que se nos han transferido, como utilizamos los ámbitos de responsabilidad que nos son propios en cuestiones compartidas con el Estado, como es la educación, a través de la acción del Gobierno de la Generalitat, desde el Partido Popular catalán, apreciamos que una vez aprobada esta propuesta, el Gobierno autonómico, recogiendo la voluntad de este Parlamento, expresada en el punto 1, y el objetivo último, en el punto 2, podría y debería valorar la inclusión de estas materias como obligatorias en el ámbito de sus competencias, de manera que la filosofía quedaría y podría recibir un tratamiento similar, por ejemplo, al de la lengua y literatura catalana.

Gracias, presidente, por su condescendencia.

El president

Que no es repetirà. (*Remor de veus.*) Ha utilitzat gairebé el doble: cinc minuts quaranta. Ens hem equivocat amb el rellotge, puc dir-li-ho. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, moltes gràcies. Espero que no faci com els àrbitres, que després compensen, i rebi jo.

El president

No, no.

Marc Vidal i Pou

Però, en tot cas, intentaré ser breu. Jo no tinc la sort de la senyora Martínez-Sampere, que quan era petita diu que estudiava informàtica, perquè quan jo era petit no hi havia ordinadors, però sí que és cert que em van ensenyar filosofia, allò, en una escola... –anava a una escola religiosa, encara que els sembli estrany–, em van ensenyar filosofia d'aquella manera tan clàssica, i pensava: «Quin pal, quina cosa més avorrida del món!» Però m'ha servit tant, m'estan servint tant, encara, moltes d'aquelles coses que en aquell moment...

I, per tant, a veure..., aleshores, això em fa reflexionar. A la senyora del Partit Popular: no l'he entès. O sigui, ens està dient que això és útil, que és molt bo i que ho fem a Catalunya a canvi del català, més o menys, o en el mateix lloc, però que a Espanya no? No, ho dic perquè no, no ho he acabat d'entendre. Entenc que si defensem la utilitat, la bondat, la necessitat dels estudis humanístics, se suposa que és per a tothom, també per als espanyols, diguem-ne, no?

En qualsevol cas, a veure, jo crec que hem de fer un reconeixement aquí que la llei que el seu partit ha fet és un desastre. No arriba a ser un desastre nuclear, perquè no ha explotat, però ja explotarà. És un desastre perquè és una llei absolutament mercantilista, és una llei que no pensa en les humanitats, per tant, no és humanitzadora, i, per tant, en resum, no és culturalitzadora. Per tant, jo li agrairia que... Està molt bé que vostès hagin participat en aquesta proposta de resolució, i que la signi, i, per tant, faci la trucadeta al senyor Wert i digui-li: «Escolti'm, que aquí us heu equivocat, feu una mica marxa enrere, que jo crec que seria molt més positiu per a tots.»

De totes maneres, com és obvi, donarem suport a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, iba a celebrar que tenemos, digamos, un consenso y una unanimidad para aprobar esta resolución, que iba a decir que es transversal y que todos los grupos parlamentarios estamos de acuerdo en que la filosofía, como dice la UNESCO, es escuela de libertad, que se le atribuye un papel formativo fundamental en las sociedades democráticas, que ha de formar parte del currículum fundamental del alumnado, que tienen que haber materias comunes y obligatorias de ética y filosofía en secundaria, y de filosofía e historia de la filosofía en el bachillerato.

Y, en fin, pensaba, bueno, pues qué bien, y pensaba, ¿qué va a decir el Partido Popular de esto?, porque, al

fin y al cabo, nuestra resolución –la que aprobamos hoy– insta al Parlamento de Cataluña a trasladar al Gobierno del Estado la importancia de mantener todas estas materias, además dadas por profesores cualificados.

Al final resulta que de la explicación de la señora García Cuevas..., entendía poco, pero al final lo que me ha parecido bastante claro es que si queremos filosofía, la tendremos que poner nosotros haciendo uso de las competencias autonómicas de Cataluña, lo cual supone un reconocimiento implícito que con la ley que se pretende aprobar de la LOMCE hemos perdido –hemos perdido– en esta enseñanza de filosofía, que hoy estamos aprobando aquí en el Parlamento de Cataluña.

Y espero que sí que se traslade esto al Gobierno central, porque verdaderamente pocos pueden negar la importancia de la filosofía y no se entiende cómo ha podido salir mal parada en una reforma educativa reciente, que se ha hecho sin consenso ninguno.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, la senyora Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Sí, gràcies, president. Ja s'ha dit, però voldria puntualitzar una mica més, que aquesta proposta de resolució surt arran..., penso que la primera reunió que hi va haver va ser el dia 10 d'abril, del Grup de Didàctica de la Societat Catalana de Filosofia..., que va tenir amb els grups parlamentaris. Ells, en principi, proposaven una proposició no de llei, i després de diferents reunions acordem presentar aquesta proposta de resolució sobre el manteniment de l'ètica i la filosofia, i la història de la filosofia.

És el primer cop que tots els grups parlamentaris ens fiquem d'acord en un tema. I ens hi fiquem, en el seu moment –diem– preveient, perquè estàvem en el moment de l'avantprojecte de la LOMCE, que a la normativa que pogués sortir educativa hi podria haver una afectació cap a l'ensenyament d'aquestes matèries, que tots hem considerat i considerem que és molt important, i efectivament així és a la LOMCE.

El que passa, que, senyora María José, perdoni, no hi podem estar d'acord –penso– els grups que hem signat aquesta proposta de resolució, quan vostè ara ens està afegint una defensa dels punts de la LOMCE, i ens està posant per què no s'ha pogut traslladar a la LOMCE aquesta proposta, perquè seria de mala educació, m'ha semblat entendre que ja estava el dictamen fet o...

Nosaltres vam signar aquesta proposta de resolució per defensar la filosofia tal com està. Vull dir, no per a altres coses que vostè ha anat explicant, perquè ha fet una defensa de la llei.

Bé, també hi voldria afegir que estem convençuts que el paper formatiu de la filosofia és importantíssim en l'educació, i tant és així que es palesa en l'actual ordenació curricular, i ja es fa a partir de l'ordenació curricular del Departament d'Ensenyament, pel que fa a l'ètica i filosofia, que es fa a l'ESO, la filosofia i

la història de la filosofia, que es fa al batxillerat. Són matèries obligatòries per a tot l'alumnat que cursa les etapes esmentades. En concret, l'ètica i la filosofia és impartida sota el nom d'«Educació èticocívica» a quart d'ESO, amb continguts relatius a l'ètica i els drets humans, i la filosofia, sota el nom de «Filosofia i ciutadania», és impartida a primer de batxillerat. La història de la filosofia s'imparteix a segon de batxillerat.

Per tant, de cap manera caldrà que atenguem la LOMCE, perquè dins del currículum de l'escola educativa catalana, que és el que nosaltres defensem i, des del primer moment, tant aquest grup parlamentari com el departament, ha dit que s'estava perquè la LOMCE no tirés endavant, i s'estan fent una sèrie de motius...

Per tant, per això li dic que ja ho estem fent, al sistema educatiu català, amb tota la importància que mereix; curricularment estan totes les àrees ateses. I que sí que tinguem en compte que no és només pel cas de la filosofia, en el nostre cas, que no estaríem d'acord amb la LOMCE, i que així s'ha manifestat, i per molts altres grups parlamentaris.

Només que el discurs que vostè ha fet penso que no el podem compartir, no pas sota la signatura d'aquesta proposta de resolució, perquè està fet amb un altre esperit, molt més concret. I dona la sensació –almenys a mi me l'ha donat– que estàvem defensant que a través de la LOMCE s'introduís la filosofia, la història de la filosofia a l'ensenyament de Catalunya, quan ja hi és, i quan nosaltres defensem l'escola catalana amb el currículum que tenim. Només precisar això. Sota aquests paràmetres no la vam signar, no... Ara parlo pel nostre grup parlamentari, si hi ha algun altre grup que ho vulgui comentar, doncs... Jo suposo que no la vam signar sota aquest paràmetre, perquè, si no, no seria el cas, eh?

Gràcies, president.

El president

No inciti a la rebel·lia... (*María José García Cuevas demana per parlar.*) Senyora María José García Cuevas ja ha parlat sis minuts. No, no, no... (*Veus de fons.*) No, senyora María José García Cuevas... (*Veus de fons.*) Va, té..., però trenta segons estrictes, seran; va.

María José García Cuevas

Ha visto, presidente, como necesitaba más tiempo, porque he estado seis minutos y no me ha entendido nadie... (*Remor de veus.*) Nadie, nadie me ha entendido. (*Persisteix la remor de veus.*) A ver...

El president

Un moment.

María José García Cuevas

A ver, nosotros estamos votando la propuesta que presentamos. Lo que estamos diciendo es que hoy, en este momento, instar al Estado a que incorpore algo en la LOMCE es una cosa irreal, porque la LOMCE está ya

en el Senado, está cerrado el plazo de enmiendas y se vota dentro de unos días. Con lo cual, nosotros lo que estamos haciendo es una propuesta positiva, en positivo –que es lo que ustedes no han entendido–, que es que hay dos maneras de que una asignatura sea obligatoria: o dentro de las troncales, o dentro de las de libre configuración autonómica.

Si se incorpora dentro de las de libre configuración autonómica y el Gobierno de la Generalitat respeta el espíritu de la propuesta, que nosotros lo compartimos hasta el punto de que nosotros redactamos la propuesta, pues es una manera de dar satisfacción a esta situación en Cataluña, que no se ha podido incorporar a las asignaturas trocales por los motivos que he explicado.

El president

Molt bé.

María José García Cuevas

A mí lo que me gustaría es que nadie del... (*Algú diu: «La hemos entendido.»*) No, no me han entendido...

El president

Sí..., senyora...

María José García Cuevas

...porque han dicho que decía cosas que no son verdad.

El president

Senyora... (*Remor de veus.*)

María José García Cuevas

Es que yo no he dicho lo que ustedes dicen que he dicho.

El president

Senyora García Cuevas... Sí, va... (*Persisteix la remor de veus.*) El que escrit està escrit queda, va dir..., no? (*Persisteix la remor de veus.*) Algú...? Sembla que..., a més a més, no sé per què ens barallem tant, si tots ho volem aprovar per assentiment. No és això?

Ramona Barrufet i Santacana

Però aclarint que estem votant la proposta de resolució, eh?

El president

S'aprova.

Ja cadascú ha explicat per què ho aprova.

Ramona Barrufet i Santacana

No, és que ho considero una cosa molt important, president.

El president

Sí, ja ho sé, senyora Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

No, és que el que estem... Un moment.

El president

Jo també l'he entès.

Ramona Barrufet i Santacana

És que el que estem fent és defensar la LOMCE, amb el que està dient.

El president

No. Vostè ha defensat el que ha defensat i la senyora García Cuevas ha defensat el que ha defensat. Ella es veu que defensa la LOMCE, i vostè, no.

Marc Vidal i Pou

Perdoni, senyor president, podríem llegir el contingut?

El president

Vinga. Llegirem el punt 2.

Marc Vidal i Pou

Tot sencer –tot sencer.

(*Remor de veus.*)

El president

Lectura del punt 2.

El secretari

Punt 2, eh?: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a traslladar al Govern de l'Estat la importància de mantenir com a matèries comunes i obligatòries l'ètica filosòfica, amb continguts sobre drets humans, a l'ensenyament secundari obligatori, i la filosofia i història de la filosofia per als batxillerats.»

El president

Ja està entès; si el català és un gran idioma. L'hem entès tots. D'acord? (*Pausa.*) Queda aprovat per assentiment, doncs, que consti així en acta.

Proposta de resolució

sobre la renovació del sistema educatiu per a les persones sordes (tram. 250-00592/10)

I passem al punt número 6, que és una proposta del Grup Popular sobre la renovació del sistema educatiu per a les persones sordes. I té la paraula... (*Veus de fons.*) Sí, i el faríem conjuntament, si els sembla bé,

amb el punt 7, que també és sobre el mateix tema, que és del Grup Socialista.

I llavors comencem, doncs, per l'ordre que hem dit. El senyor López, en nom del Grup Popular, té la paraula.

Rafael López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Situem el debat al 3 de juny, unes declaracions a Catalunya Ràdio, la directora general d'Educació Infantil i Primària del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya ens va explicar a tots els catalans: «El compromís de les famílies perquè a l'acabar l'obligatòria hem de dominar l'oral i la bilingüe s'hauria de complir» –diu–; «però la realitat ens demostra que no s'hi arriba. Per exemple, ara nosaltres, a les nostres escoles, podem dir que tothom aprèn català i castellà. No podem dir que els alumnes de modalitat bilingüe..., domini oral i el bilingüe. Si el dominessin, no necessitarien suport a la postobligatòria.» Déu n'hi do, senyor president, aquestes declaracions d'aquella persona que té la responsabilitat que les lleis que s'aproven en aquest Parlament es compleixin.

Per què ho diem, senyor president? Doncs, molt senzill, perquè l'alumnat sord a casa nostra cada cop té més dificultats per continuar el currículum i, per tant, per continuar tot el que és el contingut curricular a l'escola ordinària, és a dir, l'escola inclusiva. I per què passa això? Doncs, no només passa perquè hi ha un incompliment flagrant de la legislació, actualment. Recordo a aquest Parlament que van votar la Llei 17/2010, de llengua de signes, i que aquesta llei en el seu article 5.2 obliga –és una obligació– de manera universal que hi hagi a disposició de l'alumnat sord aquests intèrprets de llengua de signes perquè puguin continuar, en la modalitat escollida, els diferents continguts curriculars.

Perquè què és el que demana el nostre grup? El nostre grup, que és un grup liberal, i que sempre ha fet defensa de la llibertat d'elecció dels pares, les mares i de les famílies, el que demanem és que també tinguin els pares, mares i les famílies de l'alumnat sord la llibertat per poder escollir la modalitat que volen a l'escola, sigui oral o sigui en llengua de signes.

La realitat ha estat ben diferent. I vull recordar a aquesta cambra, per exemple, que quan governava el tripartit, el maig del 2010, ja es va fer una primera retallada en els intèrprets de llengua de signes. Recordem que, per exemple, en aquella època Fesoca, que és la Federació de Sords de Catalunya, va haver d'acomiarar deu dels vint-i-un intèrprets de llengua de signes, perquè no se'ls va renovar el contracte. O, per exemple, el desembre del 2011, ja governant Convergència i Unió, no es va renovar el contracte a vint-i-nou intèrprets de llengua de signes. Això dificulta molt aquesta escola inclusiva a què volem arribar. Per cert, hi ha un pla de l'escola inclusiva, i em sembla que és de la legislatura vuitena o setena, que està guardat en un calaix i que no sabem què ha passat amb ell.

Per tant, a nosaltres ens preocupa, per què? Perquè això no garanteix que l'alumnat sord pugui continuar

estudiant. És cert que a l'escola primària hi han uns reforços? És cert. Però és cert, també, que aquests reforços es van perdent a mesura que anem avançant, a l'escola secundària, i ja no parlem en les professionalitzadores, és a dir, formació professional o la universitat.

Per això, senyor president, nosaltres hem presentat aquesta proposta de resolució, arran de la preocupació que té aquesta entitat i arran de la preocupació que tenim nosaltres, precisament perquè l'escola inclusiva, en concret, amb l'alumnat sord, doncs, arribi a bona fita.

I, per tant, senyor president, el que demanem és, simplement, que hi hagi una llibertat d'elecció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president–, una llibertat d'elecció real en les famílies; segon, que aquests suports es produeixin a tot l'àmbit educatiu, des de l'educació primària fins a la universitària, i, tercer, que hi hagi llibertat d'elecció i hi hagi intèrprets de signes perquè els nostres fills i filles sords puguin continuar el seu accés curricular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre el suport als alumnes sords (tram. 250-00604/10)

Pel Grup del PSC, té la paraula la senyora Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, senyor president. Deixi'm començar defensant aquesta proposta de resolució amb un lament, que crec que compartiran tots vostès, i és que –ho explicava el senyor Rafael López– l'origen de per què presentem aquesta proposta de resolució... Van venir els representants de Fesoca, volien venir avui al Parlament, tant el seu president com molts dels alumnes afectats per la situació actual, i no ho poden fer perquè el Parlament no els pot garantir un sistema d'intèrprets. I entenem que això hauria de ser no només necessari, sinó garantir per a tots, i és el primer que voldríem denunciar.

En segon lloc, i per defensar aquesta proposta de resolució, que, com vostès hauran llegit, és extensa, tant en l'exposició de motius com en el que proposa, coincidiríem bastant amb el que exposava el senyor López. Nosaltres no compartim amb el Partit Popular, en absolut, que necessitem un canvi de model i un canvi de lleis respecte a l'alumnat sord a Catalunya, sinó que més aviat, al contrari, el que volem és que es garanteixi, eh? –que es garanteixi– i que es compleixi la llei que tenim, que entenem que ara no es fa.

Nosaltres volem garantir el dret a la llibertat d'elecció de la modalitat educativa que sigui, tant oral com bilingüe, i, per tant, que es compleixi la llei i en concret l'article 5.1. Que es respectin els drets i, efectivament,

que es destinin els recursos necessaris perquè aquests drets es puguin exercir en condicions i amb equilibri al territori, cosa que actualment no passa.

Vostès es podrien preguntar per què es presenta una proposta de resolució que el que ve a dir és això, que es compleixi la llei, que es garanteixin els drets que tenim, que posem els recursos per poder-los exercir. I ho fem perquè va haver-hi una directora general que, en unes declaracions, doncs, ni es va ajustar a llei ni es va ajustar a dret, i va mostrar un profund desconeixement, entenem, del que hauria de defensar el Govern, d'acord amb l'estat de dret que tenim.

Per això presentem aquesta proposta de resolució. Entenem que el malentès..., i que les declaracions d'aquesta directora general avui haurien de ser esmenades amb les votacions. Nosaltres hem arribat a unes transaccions. Presentàvem cinc punts. Hem afegit un nou punt 6 transaccionat amb Convergència i Unió, que amplia i és específic per a ensenyament universitari, és a dir que el reconeixem i creiem que és important. Un nou punt 5 que és més ampli perquè recull el compromís del Govern de fomentar i fer difusió del cicle formatiu de llenguatge de signes, amb l'objectiu que més persones puguin fer d'interpret de llengua de signes. I, a més a més, una transacció d'un nou punt 2, on hi ha un canvi terminològic que en lloc de dir «corregir la desigualtat territorial» digui «vetlli per la igualtat territorial», però que, en definitiva, deuen entendre que cerca el mateix, que és equitat i equilibri territorial.

Entenem que amb aquestes transaccions, a més, queda més completa la proposta de resolució i entenem que tindrà l'acord unànime dels grups parlamentaris avui representats aquí.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Tenen esmenes en aquestes dues mocions... Primer Convergència i Unió, la senyora Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Sí, gràcies, president. Sí que voldria comentar que penso que, tant amb el Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya com amb el Partit Popular, hem fet un treball penso que acurat i seriós, a partir d'aquestes propostes de resolució i amb les esmenes que nosaltres havíem presentat, que incorporen punts nous, i hem transaccionat.

Sí que partíem que hi havia una sensible diferència entre una proposta i l'altra, ja que des del Partit Popular es demanava un canvi en el sistema de modalitats, que hem transaccionat i hem variat –a veure què els porten a la taula. I les esmenes que nosaltres hem presentat van centrades en diferents punts, tant en una proposta com en l'altra: introduir, en els punts que hi havia les propostes, que tota l'atenció als alumnes sords es fa a través del CREDA, que és l'equip de suport amb personal especialista, que en algun punt de la proposta –penso que ara ja ha quedat arreglat– fins i tot es podia arribar a qüestionar –penso que no podem qües-

tionar de cap manera els especialistes del CREDA–, també en col·laboració amb els EAP, equip psicopedagògic, i sempre amb els tutors i amb els professors d'aquests alumnes.

També hem volgut diferenciar l'ajuda als alumnes amb sordesa a les universitats, perquè no està regulat pel mateix procés que el sistema educatiu, des del departament. Per això hem demanat a les dos propostes de resolució afegir un tema nou, perquè aquesta atenció als alumnes universitaris es fa a través de les convocatòries anuals d'Unidiscat del Consell Interuniversitari de Catalunya, que executa l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca. I a partir d'aquí es concedeixen ajudes universitàries a tots els alumnes que ho sol·licitin, per tant, que puguin tenir un interès.

Però sí que ens trobem davant d'unes propostes de resolució que, en principi –els ho dic molt clarament–, a mi em va doldre molt que es basessin propostes de resolució, com estem fent moltes vegades, a partir de punts que ja estableix la llei i que ja s'estan fent. Que es pot millorar, que la situació econòmica no ajuda... Tot el que vulguin. Però, mirin, en els principis que regeix la LEC, està present la inclusió escolar, i, per tant, defensem la inclusió escolar, només faltaria. S'entén per educació inclusiva l'educació personalitzada, dissenyada a la mida de tots els infants i joves en grups homogenis d'edat, amb una diversitat de necessitats, d'habilitats i nivell de competències.

Vostès han parlat en algun moment de diferenciacions territorials, i no voldria entrar-hi més del que toca, perquè tots sabem que estem parlant d'un tema molt sensible, on hi ha una sèrie d'associacions que defenses postures diferenciades i de vegades contraposades. I, per tant, a la llei, de manera molt correcta, es va donar llibertat total als pares per triar la manera en què volien que estiguessen educats els seus fills: sistema bilingüe o llengua de signes. I les diferències territorials no podem posar-les d'aquesta manera, perquè tornem a culpar els especialistes, perquè són ells qui decideixen el nivell d'atenció que tenen tots aquests alumnes.

Dir que l'atenció que s'ha fet des dels diferents..., per exemple, durant el curs 12-13, el CREDA ha atès 1.789 alumnes amb discapacitats auditives, dels quals 393 alumnes estan atesos en centres ordinaris, per agrupament, i 101 alumnes en centres d'educació especial. Els alumnes que cursen estudis postobligatoris tenen també l'ajuda, els alumnes que estan a la universitat i ho demanen també tenen aquesta ajuda. I, evidentment, a tots aquests equips, tant al CREDA com als EAP, és evident que hi ha persones especialitzades en psicopedagogia, en pedagogia, en llenguatge de signes..., només faltaria. O sigui, tampoc m'agradaria que això quedés en dubte.

S'han acceptat transaccions, hem introduït punts nous; per tant, votarem a favor de les dos propostes de resolució.

El president

Molt bé, moltes gràcies. (Pausa.) Ah!, Esquerra Republicana també té una esmena. Té la paraula la senyora Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Hem fet una esmena concretament a la proposta de resolució presentada pel Partit Popular. No hem esmenat la proposta de resolució presentada pel Grup Socialista, perquè en aquest cas la compartim al cent per cent. Sense entrar en més detalls, s'ha acceptat una part de les esmenes que hem presentat a la del Partit Popular.

Finalment hi ha hagut un acord ampli que ens satisfà. Sense voler reiterar, deia, grans qüestions, a més de les que s'han dit, sí que voldria fer un parell de reflexions. El que és evident és que els serveis educatius, concretament el que és el CREDA, el que són els EAP, han patit i estan patint les tensions derivades de les retallades, com també –s'ha dit, també– els intèrprets, ja des de fa algunes legislatures, i això ho estan patint les entitats. I, per tant, si que és evident que hi ha una legislació, però que el seu desenvolupament també està sent més lent i més complicat per les tensions generades per la falta de recursos suficients.

A tots ens agradaria que les lleis es complissin, especialment, no ho sé..., se m'acut ara la d'atenció a la dependència, que, com que, doncs, no es compleix, es canvia i ja està. I canvies les regles del joc a la meitat de la partida, la comunitat autònoma ha d'assumir, doncs, un pagament molt més elevat que el que en el seu moment es va decidir que seria –que era meitat i meitat–, i així estem.

Per tant, dir que les lleis estan per complir-se i posar-se les mans al cap, evidentment, però el primer cas flagrant, i en aquest cas, com que el Partit Popular va decidir que no la compliria, doncs, la va canviar, ha estat precisament la Llei de dependència. Però, bé, com que hem arribat a un acord, ho deixo aquí.

I, en tot cas, nosaltres sí que volem reiterar que del que es tracta és de facilitar la llibertat d'elecció de les famílies, tant les famílies que s'inclinen per l'oralisme com les famílies signants. Això és, evidentment, clau, i esperem que la millora de les disponibilitats pressupostàries faci que l'atenció pugui ser la compromesa i pugui ser la que l'alumnat necessita en totes les seves etapes educatives.

Celebrem, per tant, que es puguin aprovar unes resolucions tan àmplies com aquestes, i esperem que es puguin complir tan aviat com sigui possible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres entenem que el camí cap a una societat més inclusiva es fonamenta sobretot, especialment, que tinguem una escola més inclusiva, no?, una escola que s'adapti i que s'adeqüi a les necessitats i les diferències. Fa molts anys que caminem i avancem cap a aquest terreny, molt de

temps, amb governs molt diferents. Creiem que tot el que es faci en aquesta línia és poc. Necessitem molt més perquè una societat que mostra la capacitat d'integració de les persones és una societat que es mostra molt més justa que no pas una altra que no ho faci. Per tant, entenem que el camí que es faci en la direcció de la inclusió ha de ser sempre benvingut.

Les dues propostes de resolució ens semblen molt bones, tant una com l'altra. I fins i tot entenem, a més a més, que amb les modificacions i les transaccions que s'hi han fet milloren; milloren en alguns casos substancialment i en d'altres, força, i que a més a més les fan força compatibles l'una amb l'altra. Per tant, ens alegrem molt que s'arribi a aquest consens global, al qual donarem suport.

És més, una curiositat, no sé si serà de les poques vegades que farem una proposta que el Partit Popular aprovarà una cosa sobre la llengua catalana, encara que sigui la llengua de signes. Però està bé –està bé–, penso que com a curiositat..., però com a detall em penso que també pot ser interessant. Potser albirem un canvi de posició respecte de la llengua, no ho sé. Això seria desitjar massa, potser.

Bé, en qualsevol cas donarem suport a la resolució. Moltes gràcies. A les dues.

El president

Moltes gràcies. I, pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, donarem suport a la resolució, també.

El president

Moltes gràcies.

Llavors, queda clar que les dues s'aproven per assentiment; número 1. Queda clar que s'aprova amb les transaccions que ens han enviat aquí a la taula. Per tant, la número 6, hi ha transaccions als punts número 2 i número 4, el 3 quedaria igual, i el primer punt també. És això? L'autor del número 6? (*Veus de fons.*)

El número 1? (*Veus de fons.*) És una transacció, també. D'acord, és un nou redactat. El punt 2 és una transacció entre les esmenes de CiU i d'Esquerra. (*Veus de fons.*) Sí, a veure... (*veus de fons*), sí, sí, sí. El número 3 queda igual, i el número 4 és una transacció amb l'esmena 4 de CiU. D'acord? (*Pausa.*) Molt bé. I el punt número 7, doncs, també s'aprova, amb gairebé totes transaccionades, tots els punts, excepte el primer, que quedaria igual. No? (*Veus de fons.*) Al 2 hi ha un nou text transaccional; al 3, una esmena; al 4, també una transacció, en realitat és una transacció; i al 5 i al 6, també. Queda així? (*Pausa.*)

Doncs, queden aprovades per unanimitat, o per assentiment.

Proposta de resolució

sobre la retirada dels centres d'ensenyament dels símbols i les banderes no previstes en l'ordenament jurídic (tram. 250-00602/10)

El número 9, que és: Proposta de resolució sobre la retirada dels centres d'ensenyament dels símbols i les banderes no previstes en l'ordenament jurídic. Té la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí... Bueno, esta propuesta de resolución, habrán visto que adjunta algunas fotos de centros educativos catalanes en los que se exhibe la bandera *estelada* en la entrada, en lugares destacados, y una incluso en el mástil del centro educativo. Esto nos llevó a proponer esta propuesta de resolución. Ya en el mes de junio de 2013 se planteó una pregunta parlamentaria a la *consellera* Rigau..., se encargó de que estas banderas *esteladas* se retirasen.

Pero nosotros esta propuesta de resolución la redactamos de forma que, ya previendo que no podía hacerse otra cosa que retirar las banderas *esteladas* en estos tres centros en los que ondeaban –y que así se hizo–..., pues nosotros ya esta propuesta de resolución la redactamos en unos términos que valiesen para, en adelante, en otras ocasiones, como nos consta que se han vuelto a colgar en otros centros educativos, y ya no fuera, sino incluso dentro mismo de las aulas, y a veces en los corchos, en los paneles de cada una de las clases es colgada por algunos directores y profesores de centros...

Pues nosotros redactamos esta propuesta de resolución. Consta de cuatro puntos. En el primero de ellos se dice que se inste al Gobierno de la Generalitat a, primero: «Cursar las órdenes necesarias a directores y responsables de centros educativos para retirar, en defensa de la libertad ideológica de todos, las banderas *esteladas* y cualquier otra pancarta, bandera o enseña que exhiba ideas o conceptos no respaldados por nuestro ordenamiento jurídico.»

El punto segundo era: «Garantizar que en las escuelas catalanas no se exhiban símbolos ni banderas distintos a los legales en la forma prevista en nuestras leyes.» Y aludimos al tema legal por lo siguiente: mientras que la bandera catalana nos representa a todos los catalanes y la bandera española nos representa a todos los catalanes, la bandera *estelada* no representa a nadie, aunque se sientan representados algunos. Y no representa porque en nuestro ordenamiento jurídico representa aquello que está reflejado legalmente que representa. Y, por lo tanto, otros pueden sentirse representados, pero es obvio que eso no goza de respaldo legal alguno. Y, por tanto, la bandera *estelada* legalmente no representa a nadie, aunque alguien se pueda ver representado.

Tercero: «Velar por la protección del derecho de los alumnos menores de edad a no ser influidos por ideologías políticas en los propios centros a los que acuden a estudiar.» En este tercer punto queremos ver cuáles

son los grupos..., porque, bueno, el tema de las *esteladas* supongo que a algunos de ustedes les llegará al corazón y se pueden sentir representados y entonces, pues, hacer algún tipo de voto que no sea comprensible para las personas que creemos en la libertad. Pero, desde luego, el tercer punto, «velar por la protección del derecho de los alumnos menores de edad a no ser influidos por ideologías políticas», nos gustará ver quién vota en contra de esto, y por qué, y que se retraten.

En el cuarto punto: «Salvaguardar el derecho de los alumnos, padres y profesores del centro a gozar de un entorno libre de injerencias en sus ideas políticas o identitarias.» Señoras y señores diputados, creo que convendremos todos que las personas tienen derecho a llevar a sus hijos al colegio y los hijos tienen derecho a ir a un colegio sin que se les impongan símbolos políticos con los cuales no comulgan.

Esto me parece que es algo, que es el abecé del estado democrático y de derecho, y que ustedes deberían, todos, creo, estar de acuerdo, si es que son verdaderamente demócratas en sus planteamientos, no políticos sino estrictamente vitales, cuando tienen reflejo en la vida de la gente. La gente no tiene por qué pasar por el aro de entrar en edificios públicos en los que ondee una bandera *estelada*, y los alumnos no tienen por qué pasar por el aro ideológico de que algunos miembros de la comunidad educativa puedan imponer símbolos de algunos a todos.

Señores de Convergència y de Esquerra Republicana, espero que ustedes, aunque puedan estar de acuerdo con los fines que simboliza la bandera *estelada*, no voten en contra de la libertad ideológica, no voten a favor de imponer a los alumnos símbolos en los que solo algunos de ustedes se sienten representados, y no todos los catalanes, porque el símbolo que nos representa a todos los catalanes es la bandera catalana y la bandera española.

Y, por tanto, les pedimos que se unan a todos y cada uno de los cuatro puntos de esta propuesta de resolución que presentamos hoy.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Bé, com que en aquesta Comissió d'Ensenyament, com hem anat veient, tenim moltes preocupacions pel que fa, doncs, a les ràtios, a les dificultats que tenen els docents per tirar endavant en el seu dia a dia, a les restriccions pressupostàries, no vull perdre gaire temps parlant sobre aquesta proposta de resolució.

Una proposta de resolució que és extemporània, ja no hi ha cap d'aquestes banderes que tant preocupen els senyors de Ciutadans. Que, en qualsevol cas, només vull dir una qüestió: no és un símbol il·legal, no és un símbol contrari al respecte dels drets de les persones, no és un símbol que representi ni ideologies il·legals ni

ideologies totalitàries, no és una imposició en aquests llocs, perquè entenc que el consell escolar ha pres decisions, i el consell escolar inclou alumnes i famílies.

I, en tot cas, sí, anunciar-li que nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup del PSC, té la paraula la senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per descomptat, si parléssim d'escala de prioritats, aquesta estaria per nosaltres en el darrer punt de les prioritats dels problemes educatius que tenim. Però voldríem argumentar algunes qüestions, senyor Carrizosa, que ens semblen injustes amb relació al seu apriorisme de relat. Perquè si donéssim suport a aquesta iniciativa, posaríem en qüestió cadascun dels rols del que la LEC diu. Per descomptat, l'estelada no pot ser la bandera institucional, com no ho pot ser una altra, és evident. I l'autoritat, que és el Departament d'Ensenyament, ha de vetllar-ho, per descomptat. Però vostè sap que nosaltres..., la LEC diu que cada escola té un govern participat, que es diu consell escolar, amb un projecte educatiu, i hi ha, a l'aula, els tutors responsables de la pedagogia.

Per tant, nosaltres de cap manera serem còmplices de pensar que dubtem i que no tenim els mecanismes de control per avaluar, perquè hi ha avaluació dels continguts, tant del que han de saber els alumnes de primària i secundària, en competències, en habilitats i en actituds..., eh? I aquest és un tema molt important, senyor Carrizosa. Perquè nosaltres no tenim un sistema jeràrquic no participat ni deliberatiu, eh? Per tant, si vostè té –com ha fet, i em sembla molt bé, eh?– tres escoles que tenen una estelada que vostè pensa que són institucionals, se'n va al Departament d'Ensenyament i els diu: «Escolti, exerceixin l'autoritat.» I ho han fet; bé, doncs, miri, el dia que hi tornem hi tornem, no tenim cap problema amb això.

Ara bé, posar en qüestió que ara resulta que nosaltres no garantim..., en l'entorn de l'aula o a l'entorn del centre, seria qüestionar un sistema que nosaltres valorem que és un sistema, hi insisteixo, participat per la comunitat educativa entesa com a professors, com a alumnes i, per descomptat, ajuntaments –ajuntaments. Així com és veritat –i vostè ho sap– que molts ajuntaments han votat en els seus plens posar astes amb estelades, no? (*Veus de fons.*) Bé, escolti, vagi al país i ho vegi, m'entén, eh?

A l'escola, és veritat, hi estem totalment d'acord, però nosaltres no li farem el joc, senyor Carrizosa, perquè aquest és un tema d'ordenament, molt clar que vam deixar-ho en el sistema educatiu, de repartiment de rols.

Per tant, cadascú ha de fer el seu rol. Si hi ha un problema –que pot ésser-hi, eh?– d'un professor que indueix i fa transposició de la seva ideologia a la pedagogia, es denuncia a la inspecció –o no? Si hi ha una

escola que utilitza un símbol –el que sigui– contra l'ordenament, es denuncia. Però, si us plau, no confonguin, eh? No generalitzin, perquè de cap manera vostès diguin que aquest és el problema del país, perquè a còpia de repetir-ho algú s'ho pot creure. Però no ho és, senyor Carrizosa, no ho és –no ho és, eh?

Per tant, nosaltres no votarem a favor d'aquesta resolució, ens abstindrem en tots els seus punts, per dir-li que, si us plau, la retiri, perquè és que no té lloc, perquè s'ha complert allò que vostès demanaven, que és l'exercici d'autoritat del mateix departament.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora María José Garcia Cuevas, en nom del Grup Popular.

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidente. Una de las consecuencias más lamentables del proceso secesionista que el Gobierno de la Generalitat está fraudulentamente impulsando con el dinero de todos es la tolerancia respecto de la politización de la escuela catalana. Solo los verdaderos demócratas son capaces de entender que utilizar el dinero de todos, los edificios de todos, los espacios públicos, que son de todos, al servicio de un proyecto político determinado es una deslealtad, un fraude democrático y un abuso de poder.

Cualquier político, funcionario o empleado público que utiliza la responsabilidad, la confianza y los medios que los ciudadanos les otorgamos para promocionar su proyecto e ideología política es un político, funcionario o empleado público indigno de la posición pública que ocupa, porque la prestación de los servicios públicos debe ser apolítica, en interés de todos y para todos.

Solo los verdaderos demócratas son capaces de distinguir la esfera política, al servicio de unos intereses particulares concretos, de la institucional, al servicio del interés general. Y solo estos ciudadanos son los que están realmente capacitados para ejercer en democracia, con la neutralidad que les exige la ley, cualquier responsabilidad pública. Utilizar los medios públicos, la Administración o la prestación de un servicio público al servicio de una determinada ideología es lo que practica por definición cualquier régimen totalitario, que confunde y unifica los fines públicos con los fines que persigue la ideología que representa, sea de izquierdas o de derechas, porque ejemplos de todo tipo tenemos.

La ideología política de cada uno es una opción privada, incluso protegida legalmente como dato de carácter personal. Y por eso ningún ciudadano tiene por qué verse obligado a reclamar a la Administración que no se posicione con ninguna ideología. Desde el momento en que un gobierno autonómico o local alienta o permite que los edificios y espacios públicos se posicionen, por ejemplo, a favor de la secesión de Cataluña, colocando *esteladas* o pancartas, están faltando a su obligación de neutralidad. Pero es que también están vulnerando el derecho de los ciudadanos a no

tener que significarse, reclamando neutralidad y delatando así su posición política, por ejemplo, contraria a la secesión.

Los responsables públicos están vulnerando el derecho de estas personas a la confidencialidad con relación a sus preferencias políticas, y además les obligan a pagar con sus impuestos unos medios y unos espacios públicos que utilizan fraudulentamente como escape de un proyecto político que no comparten, y esto es un abuso de poder.

Nosotros defendemos el derecho al pluralismo político, el derecho de los ciudadanos a pensar diferente y a no tener que decirlo. Defendemos la obligación de los responsables públicos de trabajar para todos los ciudadanos y permitir que todos se sientan cómodos con su trabajo. Defendemos la obligación de la Administración de cumplir con objetividad y neutralidad política sus funciones sin que nadie tenga ni que recordárselo ni que pedirselo ni que exigirselo.

La politización del espacio público es más grave si cabe en el ámbito escolar, donde son menores de edad los receptores y beneficiarios del trabajo de las instituciones y trabajadores públicos. (*Remor de veus.*) La neutralidad y objetividad para prestar el servicio educativo son... Perdón, presidente, ¿podría pedir un poco de silencio?

El president

Sí, té tota la raó. (*Pausa.*) Continuí, senyora Garcia Cuevas.

María José Garcia Cuevas

Gracias, presidente. (*Remor de veus.*) Perdón, ¿puedo acabar?

El president

Sí, sí. Es descompta el temps.

María José Garcia Cuevas

La neutralidad y objetividad para prestar el servicio educativo son requisitos básicos en cualquier sociedad democrática, y es una auténtica anomalía democrática la situación que miles de niños están viviendo en Cataluña asistiendo a centros donde se exhiben y promocionan *esteladas* y pancartas políticas.

El interés adoctrinador de estos centros, auspiciado y consentido y promovido por directores o profesores, es una vergüenza y un escándalo en términos de democracia, libertad y protección de menores. Y si son los padres, como nos dicen a veces los impulsores del adoctrinamiento, es responsabilidad evidente del centro invitarles a adoctrinar a sus hijos en su casa, en el ámbito y al amparo de su responsabilidad.

La imposición de una ideología política a menores de edad desde un servicio público y aprovechando su escolarización obligatoria, colocando los disidentes en la posición de protestar, si es que se atreven, es un uso

tan impropio e indigno de la responsabilidad pública que siempre contará con la oposición frontal y contundente del Partido Popular.

Gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies senyor president. Miri, senyor Carrizosa, com que abans he parlat de bona fe i m'he hagut de retractar perquè algú s'ho ha pres malament, li suposaré la bona fe, a vostè i al seu grup, a l'hora de presentar aquesta proposta de resolució.

Però, és clar, si li suposo bona fe..., he de dir que vostè i jo no vivim al mateix país. Vostè i jo no trepitgem els mateixos barris o no anem a les mateixes escoles, perquè la visió que vostè té i la que tinc jo del concepte que intenten expressar aquí és, francament, completament diferent. Jo crec que vostès no coneixen el país ni coneixen les escoles del país; coneixen les que han anat a veure. I fóra bo que en determinades coses fóssim una mica més prudents, perquè si no, sí que podríem pensar que hi ha una mica més enllà d'allò de la bona fe, i seria mala fe.

Miri, a mi no pretengui donar-me lliçons de democràcia dient que jo no sóc demòcrata si no voto el llibel que vostè ha presentat, perquè això que ha presentat és un llibel. Ho dic perquè vostè, i sobretot la senyora Garcia Cuevas en l'exposició que ha fet, crec que confonen dos conceptes, el legalisme, ser legalista a ser demòcrata. El demòcrata fa les lleis, no són les lleis que diuen qui és demòcrata. Anem amb compte, perquè amb aquests termes confonem jo crec que moltes coses.

I és que la seva proposta va bastant més enllà de les estelades, parla de coses molt diferents, i conté errors, jo crec, allò que en diríem «de "bulto"», eh? Jo, miri, humilment, després de quaranta anys de fer de professor mai he influït políticament o he pretès influir políticament els meus alumnes. Però, en canvi, sempre he pretès que tinguessin un esperit crític, sempre. Precisament, que anessin per allò que diu vostè aquí: garantir «la llibertat, la justícia, la igualtat y el pluralisme». Per això s'ha de ser crític. I essent crític, es fan expressions de llibertat que sovint s'expressen amb coses que no ens agrada veure. I aquí, en la seva proposta, vostè confon el que són els signes institucionals amb el que és la llibertat d'expressió; per exemple, amb les fotos que vostè ens fa. Jo puc estar o no d'acord amb les estelades, eh? Vull dir, no, no discutirem sobre les estelades. Jo crec que vostè parla aquí de coses diferents.

Miri, per exemple, al primer punt, al final diu: «Así como cualquier pancarta, bandera o enseña que exhiba ideas o conceptos...» És a dir, eliminem qualsevol tipus de protesta, segons aquest punt. El segon: «Que no se exhiban símbolos ni banderas distintos a los le-

gales...», tant de bo no quedessin centres ni crucifixos –que n’hi ha–, ni alguna foto del dictador a alguns centres espanyols, que també n’hi ha. Tant de bo que això anés fora.

«No ser influidos con ideologías políticas en los propios centros en los que...», aniria bé, per exemple, que no es pretengués adoctrinar en la religió catòlica alumnes musulmans que s’ha enviat a centres catòlics –aniria bé. I l’últim: «Gozar de un entorno libre de injerencias en sus ideas políticas...», i tant!, tant de bo; és un brindis al sol.

Miri, francament, no podem votar-ho a favor perquè entenem que té una intencionalitat diferent de la que pretén donar, i entenem, tal com he dit, que conté errors de concepte i errors de la visió de quina és l’escola catalana. I no es pot, per determinats casos concrets que vostès hagin pogut trobar, generalitzar el que s’està fent a l’escola catalana, que ha estat un model de pluralitat des de fa molts i molts anys, cosa que no es pot dir de determinades escoles de determinats altres territoris.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Procedim a la votació. (*Veus de fons.*)

Carlos Carrizosa Torres

Falta Convergència... I jo també demanaré al·lusions.

El president

Convergència, té raó –té raó. Senyora Barrufet, perdoni.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Miri, nosaltres no volíem entrar pràcticament gens en aquesta proposta de resolució, simplement perquè és un tema puntual que està resolt. Ara bé, vostès presenten aquesta proposta perquè passi el que està passant. Tinguin una estona el micro per tornar a atribuir a l’escola que passen coses estranyes, que hi veuen fantasmes, que adoctrinem els nens...

Només els compro una cosa, per la seva part, realment deixin llibertat ideològica, però a tothom –a tothom. (*Veus de fons.*) No ho fan, a tothom. Perquè, mirin, vostès volen eliminar les expressions, i fonamentar-se, a la proposta de resolució, de treure..., no només treure qualsevol manifestació de pancartes, però és que resulta que el que vostès estan fent és eliminar expressions lliures d’aquells nens.

Els en fico un exemple, i m’agradarà que em contestin, tant vostès com els senyors del PP. Estem en una classe de plàstica amb nens de primer de curs, i estem utilitzant ceres. No saps per què, però és, un nen que ve de Romania pinta la seva bandera de Romania, un altre nen pinta la bandera espanyola amb ceres, i s’ho passen molt bé perquè utilitzen les ceres. Hi ha

un moment en què un nen fa una estelada. Vostès què farien, com a professors? Agafen l’estelada i no la penjen? Perquè és el que demanen. Aquells nens sense cap ideologia i sense estar influïts estant fent una expressió, pel que sigui. No, no van tan enllà, aquests nens d’aquesta edat, i això és una realitat.

Però el que vostès em diuen: «Penjarem la de Romania» –perfecte–, «penjarem l’espanyola» –perfecte–, «però l’estelada no la penjarem. El professor l’agafa i l’amaga.» Perdonin, però per aquí... (*Veus de fons.*) Sí, és el que em donen a entendre quan vostès parlen de tot el que s’està fent a l’escola, i no s’està fent; sense cap respecte pels mestres, pels professors i pels mateixos alumnes que ja tenen una edat i ja poden pensar per ells mateixos.

Hi votarem en contra, evidentment.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president, per al·lusions directes...

El president

Va, però molt poquet, eh?, perquè...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, molt poquet.

El president

Ja, ja. Vinga. Un minut.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, bueno... A ver, los grupos que han manifestado que se abstendrán o que votaran en contra, desde luego, aquí había, en esta propuesta de resolución, dos partes muy claras: una, la que alude a las *esteladas*, de la que no esperaba yo grandes apoyos, y otra, la de la protección de los derechos políticos de los alumnos y la no influencia y la no injerencia. Contra esta, los señores de ICV y EUiA y los del PSC han manifestado clarísimamente que no..., que se van a abstener.

Y en cuanto al ejemplo que ha puesto usted, señora Barrufet, que parecía más bien el test ese de *Blade Runner* que le hacen allí para identificar replicantes, le digo una cosa: contra eso no nos metemos, nos metemos contra lo que hacen los profesores y los directores, no contra las manifestaciones artísticas y didácticas que puedan hacer los niños. Esto es evidente.

El president

Molt bé, doncs, procedim a la votació. (*Ramona Barrufet i Santacana demana per parlar.*) No, no, si ja s’han al·ludit i s’han replicat i...

Ramona Barrufet i Santacana

Dos segons –dos segons.

El president

Dos segons?

Ramona Barrufet i Santacana

Miri, el comentari sobre l'exemple que he ficat, que l'he ficat expressament, perquè segons quines àrees a les escoles estan considerades pel que estan considerades, per nosaltres, polítics, el mateix, com pot ser la plàstica; així després demanarem respecte als professors i valoració social dels professors.

El president

Vinga. Moltes gràcies.

Procedim a la votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Quatre.

Vots en contra?

Tretze.

Abstencions?

Tres.

Queda rebutjada.

Hem acabat el capítol de propostes de resolució i, per tant, passem a la compareixença que teníem prevista per al dia d'avui. (*Veus de fons.*)

Cinc minuts? Doncs, suspenem cinc minuts, i en cinc minuts comencem. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i un minut i es reprèn a tres quarts de sis i tretze minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, fem l'últim punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Antoni Argent Ballús, coordinador del projecte educatiu «Millorem», davant la Comissió d'Ensenyament, per informar sobre l'elaboració i les conclusions de l'estudi d'aquest projecte educatiu.

Compareixença

d'Antoni Argent Ballús, coordinador del projecte educatiu «Millorem», per a informar sobre l'elaboració i les conclusions de l'estudi d'aquest projecte educatiu (tram. 357-00312/10)

Té la paraula durant vint minuts, i després, si els sembla, cada portaveu podrà fer ús de la paraula durant cinc. O sigui que endavant, senyor Argent.

Antoni Argent Ballús (coordinador del projecte educatiu «Millorem»)

Bona tarda. Moltes gràcies, president. Avui quan m'he llevat he pensat: «Avui serà un gran dia.» I tant que sí! Diputades, diputats, sóc professor de secundària, economista, emprenedor i escriptor. M'agrada la meua feina, estic molt content de ser professor de secundària, però estic bastant preocupat per la situació educativa, a més de la situació econòmica, situació familiar, situació social, situació política del nostre país. Abans de res, però, m'agradaria –i, si pot ser, agrairia que apaguessin els mòbils, més que res per estar ben atents a les meves explicacions– agrair-los sincerament la votació favorable perquè pugui estar avui, aquesta tarda, aquí amb vostès. Ja dos anys enrere hi vaig assistir, i per a mi és un honor, sincerament, que em puguin escoltar i puguin atendre els resultats i conclusions que podrem sentir d'aquí a uns moments.

És el segon cop, com deia, que estic aquí. Recordo que fa dos anys se'm va felicitar per la feina feta, sé –perdoneu-me, eh?, l'atreviment– que em tornaran a felicitar, i sé que el que porten escrit, doncs, anirà per aquests trets.

Espero no avorrir-los, per això els han facilitat ara un diari que fa referència al mateix projecte. Més que res..., és un reportatge que ha sortit ara fa un parell de setmanes en una publicació que es pot adquirir a diferents comarques de la província de Barcelona, i més que res és un gran reportatge amb un titular molt clar que diu que les lleis educatives les han de fer els professionals que viuen el dia a dia als centres d'ensenyament. Perdonin, comencen fort, em sembla.

Abans de començar, però, una salutació especial a tots els docents que estan dia sí i dia també posant el seu granet de sorra per construir una societat més democràtica, més generosa, més solidària i més justa. Agraïments també a persones amb què durant aquests tres anys que ha durat el projecte m'he anat reunint; sobretot –també és veritat– donar les gràcies a determinades persones del Departament d'Ensenyament, com poden ser la senyora Alba Espot, directora general d'Educació Infantil i Primària; la senyora Meritxell Ruiz, directora general d'Atenció a la Família i Comunitat Educativa; un agraïment especial també al senyor Emili Pons, assessor de la consellera Rigau; al senyor Joan Gumbert, subdirector general d'Innovació, Formació i Orientació, de la Direcció General d'Educació Secundària Obligatòria i Batxillerat; a la senyora Carme Amorós, secretària del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu; al senyor Ismael Palacín, director de la Fundació Jaume Bofill; a la senyora Anna Jolonch, també de la Fundació Jaume Bofill; a la senyora Maria Jesús Comellas, doctora en educació de la Universitat Autònoma de Barcelona, i un agraïment també molt especial al senyor Ferran Ferrer, que fa uns mesos ens va deixar i és una de les persones que des del primer dia va tenir coneixement d'aquest estudi. Moltes gràcies a tots ells, com deia, en especial al senyor Ferran Ferrer.

I més que res, m'he reunint amb molta gent del departament, sí que és veritat, però em falta una persona,

m'agradaria reunir-me amb la consellera Rigau, ho he demanat, i no hi ha manera. A mi m'agradaria reunir-me amb ella i donar-li personalment l'informe que avui presentem, i, a més a més, tinc a les meves mans.

És un informe que a diferència de fa dos anys, que pràcticament eren trenta-dues pàgines, ara ja ens aproximem a les cent pàgines, amb la qual cosa ja és un estudi que..., hi ha experts que diuen que trenta-dos pàgines no anaven enlloc, ara jo crec que ja cent pàgines és un estudi bastant important.

Gràcies a la Cristina Gutiérrez, al Daniel Juliá, a la Dolors Rodoreda, Sergi Rodríguez, Oriol Guinart i Zaira Genevat, més que res perquè són també persones que han col·laborat perquè aquest estudi es fes realitat. També donar gràcies al portal educatiu Xtec, a la revista *Valors*, als diaris *Ara*, a *El 9 Nou*, *Catalunya Cristiana*, a *El Tot* i als diaris digitals *Ara Vallès* i *Vilaweb*.

Però sobretot –sobretot– donar les gràcies als docents i als equips directius que han fet possible que aquest projecte es tirés endavant. Moltíssimes gràcies. Sense oblidar-me dels grans protagonistes d'aquest estudi, que són, naturalment, els alumnes de secundària de tots els centres que hi han participat.

No puc deixar-me unes persones molt importants, que són els patrocinadors d'aquest estudi, que han sigut moltíssims. I crec..., i em vaig comprometre al seu dia a tot arreu on anés, doncs, a anomenar els seus noms, més que res perquè són ells que hi han posat els diners, són ells també els que han cregut en aquest projecte, i dia rere dia m'han anat trucant més per res per saber com estava la difusió i el desenvolupament d'aquest projecte. Gràcies a la Fundació Espavila; gràcies a la Granja Escola, Fundació per a l'Educació; l'entitat Mans Unides; l'Ajuntament de les Franqueses del Vallès; la Universitat de Barcelona, concretament l'Institut de Ciències de l'Educació; la Universitat Ramon Llull; l'Associació REIR; la plataforma de micromecenatge «TotSuma», i empreses com Estabell Energia, Bopla, Grup Bankinter, Educa System, tusclasesparticulares, Centre de Formació Aula, Hotel Mediterráneo de Sitges, Abolafio Serveis, Igrafic, la Caixa de Pensions, Grafix i la *Revista del Vallès*. Crec que és d'admirar la seva contribució econòmica en aquest projecte.

Si ens centrem ja bàsicament en l'estudi, jo diria que el projecte educatiu «Millorem» és una fotografia de la situació educativa a l'etapa de secundària i alhora una important eina tant per als qui professionalment es dediquen a fer investigació i recerca educativa com per als qui estan interessats de millorar-la.

El treball més dur ja està fet. Diputades, diputats, els hem fet la feina gratis, perquè al departament no li ha costat ni un euro –ni un. S'ha realitzat un gran treball de recollida de dades i s'han deixat per escrit els resultats, en aquest informe s'han deixat per escrit, s'han escrit també les conclusions i les propostes de millora.

És important utilitzar aquests resultats de manera formativa, és a dir, que permetin introduir les mesures de suport i reforç que siguin necessàries, així com els ajustos que permetin prevenir el fracàs escolar.

Tres anys de feina, un projecte pioner. Això dos anys abans ja ho vaig dir, que era un projecte pioner, i em sap molt greu que ningú –ningú– s'ha posat en contacte amb mi aquests dos anys –ningú. Jo ho trobo, fins i tot, jo no diria un insult, però és que fins i tot jo ho he trobat molt fort que cap de vostès, cap grup parlamentari, es posés en contacte amb mi, em truqués un dia i em digués «Toni, com està el projecte?» Ningú ho ha fet.

Es va iniciar l'octubre del 2010 i ha finalitzat aquest juny, el juny del 2013. En principi, en cap de les edicions que s'han fet de l'estudi intentava comparar resultats entre centres privats, públics, concertats; no, aquest no era pràcticament l'objectiu. Si vostès..., o potser si alguna empresa estigués interessada a tenir aquestes dades, evidentment les hauria de pagar, evidentment, perquè és un treball enorme i no hem cobrat ni un duro, i encara hem de pagar factures, fins i tot.

Els objectius de l'estudi, quins eren? Detectar els factors que provoquen que els alumnes de secundària no aconseguixin l'èxit escolar, també posar el nostre granet de sorra en la millora del sistema educatiu a casa nostra, proposar mesures que facilitin la millora de la situació educativa i l'aprenentatge dels alumnes i demostrar que amb molt pocs diners –ho repeteixo, demostrar que amb molt pocs diners– es poden realitzar estudis amb cara i ulls.

Hi han participat prop de vint-i-cinc mil alumnes, cent sis centres de secundària de la província de Barcelona, sis comarques: el Vallès Oriental, Osona, l'Alt Penedès, Anoia, Garraf i el Berguedà. És un estudi centrat bàsicament en els alumnes, i sí que és veritat que hauria estat molt bé obrir-lo a pares, mares, professors, però arriba un moment que penses que el que s'ha de fer és difondre aquests resultats, i si hem estat tres anys molt enfocats en el tema dels alumnes, jo crec que ja era hora que escoles, instituts, famílies, AMPA, biblioteques, doncs, poguessin gaudir dels resultats que tenim a l'informe.

Com deia, l'informe s'està difonent per totes les escoles i tots els instituts de Catalunya. S'ha fet arribar també l'informe a tots els serveis territorials, direccions, inspeccions, sense rebre pràcticament cap resposta, ni contestar els correus electrònics –ni contestar. Era un informe molt fàcil de llegir i entendre, més que res perquè utilitza un llenguatge molt col·loquial, perquè, bàsicament, sobretot pares i mares el puguin llegir i puguin treure eines i recursos, no? L'informe, bàsicament, no té tecnicismes, més que res, per què?, perquè s'intenta que es pugui ajudar els pares i mares.

Per què *Millorem?*, que és el títol de l'estudi, bàsicament perquè no només hem de buscar que els alumnes treguin deus als exàmens, millorar el rendiment acadèmic, sinó que el que s'intenta també és que els nostres alumnes millorin com a persones, que siguin persones honrades, generoses, solidàries, més que res recuperant aquest aspecte humà que a vegades sembla, doncs, que s'ha perdut. Els joves del present són els professionals del futur, tinguem-ho molt clar.

Endinsem-nos en l'estudi. Resultats, pràcticament els mateixos en cadascuna de les edicions –pràcticament

els mateixos. Una dada, jo crec, ja prou sorprenent: només el 5 per cent dels alumnes –només el 5 per cent– repassen cada dia el que s'ha fet a classe –només el 5 per cent–, espectacular aquesta dada. El 12 per cent comencen a preparar un examen la setmana abans, només el 12 per cent. Al 55 per cent dels alumnes els preocupa suspendre un examen, o sigui, malgrat no s'esforcin, els preocupa. Jo crec que, bé, *algo es algo*. El 48 per cent realitzen activitats extraescolars tres o més dies a la setmana. És a dir, que una cosa a tenir en compte és que fan moltíssimes activitats. No dic, en cap cas, que no sigui positiu fer activitats, no; fer activitats és positiu, fer-ne moltíssimes ja no és positiu, diria jo. Tot i que hi ha alumnes que fan moltes activitats, però saben organitzar-se, d'acord? El 26 per cent dels alumnes només es concentren a classe. Al 32 per cent d'alumnes els agrada anar a classe. El 34 per cent d'alumnes han suspès tres o més assignatures. És a dir, que més o menys aquest percentatge –el 34– podríem dir que és la dada del fracàs escolar que hi ha a Catalunya. El Departament d'Ensenyament, segons com, el xifra al 30, 31, 32 per cent. O sigui que anem molt a la par, d'acord?

S'ha detectat que alguns factors que incideixen en el baix rendiment a l'ESO ja fan acte de presència a l'etapa de primària. És a dir, hem pogut veure clarament com moltes coses que passen avui dia a secundària ja vénen de la primària, i això és un fet que hem vist en cadascuna de les edicions. I hi hem de fer alguna cosa –hi hem de fer alguna cosa–, més que res perquè..., sí que és veritat que aquests anys... La consellera Rigau ha dit una cosa que té raó, que el fracàs escolar és un greu problema que tenim, oi tant!, que és un greu problema que tenim, i tant! Però, sincerament, hem de veure quines actuacions portem a terme, d'acord?, com podem fer per prevenir aquest fracàs escolar. Doncs, llavors, em pararé en les propostes.

El que passa, que parlant de fracàs escolar, si els objectius de Lisboa 2020 de la Unió Europea són situar el fracàs escolar per sota del 10 per cent, com deia, tenim, diputades i diputats, un gran problema. Però és que aquesta dada no se sap ara, ja fa anys que sabem això, que hi han aquests objectius. Com deia, eh?, vull dir, tenint en compte que el departament diu que el 32 per cent, la mitjana europea de fracàs escolar és el 14..., sincerament, els resultats no són gaire satisfactoris.

Factors que provoquen el fracàs escolar. Endinsem-nos ja en quines són les causes que provoquen aquest fracàs escolar. Una qüestió de motivació, els nostres alumnes pocs estan motivats; manca de valors, fent referència molt especialment a la falta d'esforç; el consum de drogues, com poden ser el tabac, l'alcohol i el cànnabis, són dades que esgarrifem –esgarrifem, eh? I això no és un tema únicament vostre, a nivell de política, hi ha un fort component familiar, que més que res nosaltres als instituts fem moltes xerrades perquè els alumnes sàpiguen quins són els efectes negatius del tabac, l'alcohol i el cànnabis. Però, molts cop què ens trobem?, que, a casa, els pares i mares tampoc són exemple, i això és un fet evident. Llavors, siguem-ne conscients.

Problemes emocionals, addicció a les noves tecnologies, falta de confiança en el futur, falta d'expectati-

ves, absència d'illusió i interès per aprendre, metodologia pròpia de les classes, no-correlació entre el que aprenen i la realitat que viuen, influències negatives que tenen els alumnes, trastorns d'aprenentatge –dèficit d'atenció, dislèxies, etcètera–, baix nivell d'autoestima, no domini de les tècniques d'estudi bàsiques, absència d'hàbits de treball i estudi, absentisme escolar, falta d'implicació familiar, desorientació i desestructuració familiar, el mateix funcionament del sistema educatiu, docents poc formats i motivats, no-valoració de la tasca docent i desautorització del professorat. Déu n'hi do! Déu n'hi do!, quants factors a través de l'anàlisi i buidatge de la resposta dels alumnes.

Important, les propostes de millora. Hi ha una proposta que per a mi és la més important per prevenir i per reduir el fracàs escolar, que és eliminar –ho repeteixo, eliminar– electoralismes en matèria d'educació. I això, diputades, diputats, crec que us sentiu perfectament alludits, perquè crec que és la mesura més important: eliminar, ho repeteixo, electoralismes en matèria d'educació, invertir més recursos i invertir-los millor.

Dos anys enrere, quan vaig venir aquí, ja els vaig dir que com a economista els puc dir que de diners n'hi ha moltíssims. N'hi ha moltíssims, de diners, moltíssims. El que passa, que no s'inverteixen prou bé i la gestió que es fa dels recursos no és la més adequada, ni de bon tros.

Més propostes, reduir el nombre d'alumnes per aula, crear un programa docent formatiu de quatre anys. Abans hi havia el CAP, que eren cinquanta hores teòriques, cinquanta hores pràctiques. Nosaltres proposàvem que fossin dos anys el CAP. Ara és un màster, ara són dos anys –no sé si aquesta proposta ha sortit del nostre informe, però celebro aquesta mesura. Revisió per part d'un expert competent del treball dels docents; un curs de preparació a la secundària per a aquells alumnes que no han assolit aquelles competències bàsiques que s'han d'assolir a l'etapa de primària; augmentar el nombre d'hores de llengües i matemàtiques. Ja sabem que els alumnes de segon i quart d'ESO fan una hora més, en fan quatre a la setmana. Jo em pregunto, per què els de primer i tercer no fan una hora més? Per què no s'augmenta a quatre hores les llengües de català i castellà? Perquè hem de saber que les matemàtiques –les matemàtiques– és una assignatura que té molt a veure amb les llengües, perquè molts cops els alumnes no entenen el problema, l'enunciat del problema ja no l'entenen, amb la qual cosa crec que és important augmentar també el nombre d'hores de les llengües.

Establir una prova de català obligatòria per a aquells alumnes que vulguin obtenir el nivell C. És a dir, actualment a tot alumne que aprova quart d'ESO se li dona automàticament el nivell C. No és que ho digui jo, però és que molts professors i molts experts també diuen que això no pot ser –no pot ser. Realment, hi ha molta gent que està molts anys per treure el nivell C –molts anys–, i no el té, d'acord? Per tant, jo crec que aquesta mesura s'hauria d'eliminar, i sobretot que qui vulgui tenir el nivell C, doncs, que faci una prova i bàsicament se li reconegui aquest títol.

Hi ha propostes que, sincerament, no farien falta molts diners, ho repeteixo, eh? Més que res que, quan jo m'he anat reunir amb diferents persones del departament, el primer que em deien pràcticament, el que m'han dit és que no hi havia diners –el primer–: «No demanis diners que no n'hi ha.» Jo els deia: «–Sí, sí que n'hi han. –No, no n'hi han. –Bé, doncs, és que tampoc vinc a demanar diners.» Mai he demanat diners al departament –mai.

Però, és clar, a vegades t'assabentes que la Generalitat es gasta uns diners en segons quines coses... Fa dos dies em van assabentar que la delegació de Catalunya a Nova York estava al Rockefeller Center, aquell edifici... (*Veus de fons.*) No, no, és que ho han canviat –ho han canviat–, i el canvi de local suposa 130.000 euros d'estalvi cada l'any. Jo em vaig quedar «flipant». Però quant ens gastem en aquella delegació? Jo no ho sé, quant ens gastem. M'agradaria saber quant ens gastem en les delegacions de Catalunya a fora de les nostres fronteres, d'acord?

M'agradaria un compromís seriós amb l'educació al nostre país, i sàpiguen, perquè pots ser no ho saben, que les retallades provoquen més fracàs escolar –les retallades provoquen més fracàs escolar.

Les lleis educatives, com deia, les han de fer els que estem dia sí i dia també amb els alumnes, i no pas aquelles persones que a vegades estan en un despatx. Hem de sortir més –hem de sortir més, eh?– del despatx i entrar a les escoles, als instituts, parlar amb els professors. Això és molt important, perquè a vegades tinc la sensació –i ho comentem amb els professors– que entre vostès i entre els professors hi ha un abisme. Jo crec que quan intentem reduir aquest abisme les coses aniran molt millor. Sempre he pensat que una de les vies per reduir el fracàs escolar és el treball conjunt entre Administració, entre professorat, entre famílies i entre alumnes. Fem un treball conjunt, per què no dir-ho?, divertim-nos fent aquest treball conjunt. Jo crec que si treballéssim tots més plegats les coses anirien molt millor.

La situació actual quina és? Doncs bé, que els professors hem de treballar més hores, cobrem menys, alumnes cada cop menys atesos, més que res que es redueix el pressupost, alumnes que no estan..., no ho sé, hores de vetlladors s'estan reduint... Ostres!, això és desatendre els alumnes, sincerament; o, més que res, alumnes que durant quinze dies no tenen el professor. Ostres!, no ho sé, si el seus fills, per exemple, estiguessin quinze dies sense professor de matemàtiques, els agradaria? Jo crec que hem de ser coherents, busquem aquesta coherència que jo crec que s'ha anat perdent.

Els facilito, per anar acabant, unes determinades cites –pròpies, d'acord?–, espero que els facin reflexionar: «Com més inculta i més ignorant és una societat, més se la pot manipular», «No fan falta reformes ni lleis educatives, sinó que fa falta una revolució educativa», «Si millorem el nivell educatiu, millorarem socialment i laboralment», «Abans de reconstruir l'economia, hem de reconstruir la persona», «Una societat educada i formada constitueix la millor garantia per al seu progrés» i «L'educació anticipa el futur més immediat».

Senyor president, vaig acabant. M'agradaria, però, sortir d'aquesta sala amb un reconeixement del Departament d'Ensenyament; senyora Canals, m'agradaria un reconeixement, bàsicament un certificat, perquè hi han moltíssimes hores. I sí que és veritat, la Universitat de Barcelona ens va donar una certificació de quaranta-cinc hores, la Universitat Ramon Llull també ens ha fet un certificat. El Departament d'Ensenyament, res de res. Vull dir, és tant demanar un certificat? Cinquanta horetetes de feina perquè m'ho pugui reconèixer, per exemple, com a formació, què mínim! Si hagués de comptar totes les hores..., és que ni les he comptat perquè n'hi ha tantes.

Per això, m'agradaria sortir d'aquesta sala amb el compromís que el departament, doncs, pot reconèixer aquesta tasca. Hi ha molts professors que fan tasques com aquesta, doncs, ostres!, jo crec que és bo que hi hagi aquest reconeixement, sincerament –tampoc és demanar tant, penso jo, eh? Hi ha un treball que s'ha fet gratuïtament..., d'acord?

Jo el que em pregunto –sí que és veritat– és que..., volent fer bé les coses, jo crec que és fàcil fer bé les coses, d'acord?, sobretot si es fa aquest treball conjunt. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si em permet dos minutets, president, si us plau? (*Pausa.*) Gràcies.

A la mateixa LEC ja es parla de qualitat en l'ensenyament. I jo em pregunto, si retallem el pressupost, això és millorar la qualitat en l'ensenyament? Jo crec que no, sincerament. Em preocupa la situació educativa actual, com a docent, però també com a persona. Com deia, la consellera Rigau sempre diu: «Tenim un gran problema, el fracàs escolar.» És que és veritat, té raó la consellera. Doncs, per què no fem cosetes que realment vagin encaminades a reduir el fracàs escolar? D'alguna manera, cap ajuda del departament, d'acord? Vull dir, hi havia aquests 130.000 euros que ens estalviarem cada any, em sembla perfecte. Però intentem posar més esforços en..., no ho sé, jo diria en educació, sobretot, eh?, que és el que ens atén avui.

Potser pensaran que ara estic parlant d'unes coses que no tenen a veure amb l'educació, jo crec que sí. O sigui, jo crec que el component educatiu afecta el component econòmic, el component social, el component cultural, etcètera. Un país que abandona l'educació, la investigació, la recerca, l'art i la transmissió de coneixement no té futur –no té futur.

Vivim en una nació que deixa de costat els més dèbils i protegeix els poderosos i corruptes. Prou retallades –prou retallades. Està clar que avui dia és més important tenir a vegades el carnet del partit que tenir una carrera universitària o dos màsters. Per això potser el millor és dir a vegades als alumnes que deixin els estudis, i, escolta, posem-nos tots en política, sincerament. Jo no sóc polític, ja els ho vaig dir fa dos anys.

Però sí que és veritat que és molt fàcil –és fàcil–, jo crec, ajuntar-nos. Jo els proposo que quedem una tarda per parlar, o amb altres professors, jo crec que no hi haurà cap problema, i entre tots podem fer aquest treball conjunt, d'acord? Més que res –i ja per anar acabant– els agrairia sobretot que poguessin llegir-se'l

detingudament, algun company seu ara em comentava, o una companya, que se l'han llegit.

Agraeixo sobretot el fet d'estar aquí; o sigui, jo crec que és un honor que durant aquests vint minutets ara m'hagin escoltat i sobretot..., no per aquelles cites que he dit pròpies, sinó que una mica tot plegat, doncs, tinguin en compte que, bé, un humil –un humil– professor de secundària avui està aquí molt agraït que m'estiguin escoltant, i sobretot tinguin en compte que és un informe que, d'alguna manera, hi ha molta gent que l'ha llegit, que l'està valorant.

I més que res, doncs, moltes gràcies.

El president

Molt bé, doncs, moltes gràcies per la seva intervenció. Ara és el torn dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, president. I donar la benvinguda un cop més al senyor Argent. Vam demanar la seva compareixença, doncs, responent a la seva demanda de presentar-nos l'estudi, i a l'estudi em remetre, a les dades de l'estudi no tant, sinó quina és la percepció que nosaltres tenim de l'estudi. Tenia una pregunta per fer-li, però ja l'ha resposta, però igualment la hi formularé. I, en tot cas, el que sí que és evident és que aquí hi ha una pila de feina, feina, com s'ha dit, voluntarista i, de les seves paraules, evidentment, apassionada.

Absolutament d'acord amb el que ha comentat de la necessitat del treball cooperatiu. De fet, a Esquerra creiem i continuem defensant, malgrat que les circumstàncies sembla que no ens hi aboquin, com seria d'important ara més que mai fer un pacte de país per a l'educació –ara més que mai. Ja no dic de treure del calaix el pacte nacional per a l'educació que es va fer en el seu moment, que nosaltres defensem i defensarem. Però establir un pacte, un pacte de país entre tots els actors educatius, entre els quals també, evidentment, si així fos convenient, les formacions polítiques, però entre tots els membres de la comunitat educativa.

Ara més que mai pel context econòmic, pel context de manteniment dels índexs de fracàs escolar, pel context de retallades, que afecten els docents, la qualitat educativa –no cal repetir-ho, en aquesta comissió n'hem parlat en diverses ocasions–, i també perquè aquest és un bon moment per tal de repensar quin ha de ser el nostre sistema educatiu, i més per als que volem que aquest país voti i decideixi el seu futur en llibertat, i que sigui amb llibertat, doncs, ara és l'hora de pensar quin sistema educatiu volem quan tinguem totes les competències i puguem fer lleis orgàniques.

Particularment a mi m'ha semblat especialment interessant la part més qualitativa. És a dir, al marge de les preguntes i de les enquestes més quantitatives i al marge també de les aportacions, de les opinions sobre què fer per millorar, pels actors de la comunitat educativa, o quins canvis legislatius fer, que en bona part els canvis en el sistema són legislatius i de llei

orgànica i de modificació de currículum, per tant, no estan a l'abast d'aquest Parlament, una part d'ells, a mi m'ha interessat especialment, per conèixer les motivacions d'adolescents i joves, com pensen, què n'opinen, la part més qualitativa, diguem-ne, la segona part, la de les anàlisis en tutoria i els debats en tutoria.

Mentre anava llegint aquesta setmana l'estudi, m'anaven venint al cap, doncs, unes jornades que va organitzar, precisament dissabte passat, el Consell Escolar de Catalunya a Lleida –hi havia altres diputats d'aquí que també hi eren–, que vaig poder assistir-hi i gaudir de les aportacions, i, diguem-ne, que el Consell Escolar va voler reflexionar sobre l'educació del futur, i es va parlar molt de motivació de l'alumnat, es va parlar molt i es va preguntar molt si les lleis educatives les havien de fer els professionals que viuen el dia a dia als centres d'ensenyament o havien de ser col·laboradors imprescindibles, però no fer-les ells. Aquí va haver-hi molt debat perquè, evidentment, els punts de vista, com en tot, són relatius, i també és bo de poder, diguem-ne, agafar una certa distància a l'hora de prendre determinades decisions sobre sistema educatiu, al mateix temps que també és important, imprescindible, estar tocant trinxera i no tancat en un despatx. Evidentment que els diputats d'aquest Parlament fem les dues coses, tant de bo poguéssim fer encara més, estar a les escoles i als centres, però, evidentment, que hi som tant de temps com podem, no?, i parlant i reunint-nos i escoltant docents, familiars, regidors i regidores, alcaldes.

Una de les coses que més em va sobtar d'aquestes jornades a què faig referència, i que també m'ha sobtat veient-ho recollit en les anàlisis dels alumnes, és la importància de la motivació, o allò que els alumnes si una cosa veuen que no serveix per a res, no s'hi motiven, eh? «I això per a què serveix?, i això de què em servirà?»

Per tant, crec que aquesta part, que poder no és, precisament, la part més important del projecte que heu desenvolupat o que has desenvolupat, ni poder la part sobre la qual va la recerca per conèixer quines són les motivacions d'una part important dels estudiants dels centres educatius d'aquests comarques que heu estudiat, doncs..., crec que per mi és la que té una riquesa més important.

La part sobre els factors que impedeixen aconseguir èxit escolar, vist des de la perspectiva dels alumnes, perquè aquesta crec que és una perspectiva interessant de veure, perquè sempre es parla de la gent que està el dia a dia als centres d'ensenyament, però mai no es parla amb els alumnes, es parla dels docents, en aquest cas són els alumnes mateixos que responen. Ja vaig acabant, president.

La pregunta que li volia fer, que ja ha estat resposta, és: la quarta onada hi serà? I la resposta ja l'ha donat: «No, no hi serà.» És una llàstima que tenint una xarxa encetada algú no pugui agafar, doncs, el testimoni i aprofitar la xarxa que ja hi ha feta per tal d'aprofundir en uns altres enfocaments, si convingués, en aquestes enquestes als alumnes i aquestes valoracions dels alumnes més enllà del que són les preguntes típiques de qualsevol estudi que es pugui fer sobre fracàs escolar, això és veritat.

En tot cas, espero que les seves expectatives d'aquesta compareixença, doncs, s'hagin acomplert o mig acomplert. I, bé, acabar reconeixent la feina que s'ha fet des del voluntarisme, i que m'hauria agradat, fins i tot, poder, que aquesta part més qualitativa pogués ser una mica més àmplia, perquè per mi és el que té més interès –és una apreciació molt particular, eh?– d'aquest projecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup del PSC, la senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Senyor Argent, jo l'anava a felicitar, però com vostè ha dit que no espera la nostra felicitació... En tot cas, vostè és mestre i un mestre amb passió, eh?, i a més amb capacitat pedagògica, això ho hem pogut també comprovar avui. Jo vinc d'una família de mestres, i, efectivament, bé, quan tinc l'oportunitat, que és dos cops l'any, d'anar a donar una classe a secundària, doncs, també em surt la vena familiar, perquè és realment apassionant veure les cares dels nens i nenes quan els estàs explicant coses, i que hi pots contribuir, no? Tots recordem un professor que hem tingut a la nostra vida. És una cosa que crec que no se li oblidia a cap persona, i això és una cosa molt important.

I, efectivament, hem de treballar conjuntament, però jo també li demano reciprocitat, eh?, perquè vostè ens ha interpellat en moltes coses, deia vostè «carnets del partit *versus* tenir carrera i dos màsters». Miri, jo tinc una carrera, dos màsters i un carnet del partit, vull dir que no és del tot incompatible això a la vida, eh? I altres coses. I li asseguro que també..., i estic segura que vostè ens ajudarà a difondre-la en aquesta xarxa tan important que ha creat. Perquè, li deia també la senyora Simó, la feina d'un poder legislatiu, com és el Parlament de Catalunya, és estar en un despatx, intentar fer unes lleis ben fetes, eh?, i estar en aquesta comissió i intentar aprovar unes propostes i consensuar-les abans i estudiar-les abans, i això és una part de la feina important. I l'altra és, evidentment, visitar escoles i parlar amb les comunitats educatives, i li asseguro que això si no ho fem tres o quatre dies de la nostra setmana, no ho fem cap, i, per tant, és veritat. I, a més, tenim avui dia aquestes noves tecnologies, aquí hi han deu mil persones, qualsevol persona que m'escrivi qualsevol comentari el tindrà respost ni que sigui a les dues de la matinada, perquè forma part de la nostra feina.

I, per tant, no reclamem un diàleg conjunt dient-li a l'altre interlocutor que no sé en quí planeta vivim dels carnets de no sabem quin color i que no parlem amb la gent, perquè li asseguro que primer som ciutadans. Jo porto cada dia els meus fills a l'escola, eh?, això abans de tot, abans de començar. I parlem, per la nostra feina i perquè, a més, també tenim la passió per aquesta feina, o intentem parlar amb la màxima gent que repre-

senta l'interès general, que és, en definitiva, el que tots volem representar.

Miri, vostè feia aquí unes quantes propostes. Jo tinc una pregunta, una pregunta que no és molt concreta, però que m'agradaria que elaborés. Vostè ens demanava menys electoralisme. D'acord, això és una demanda, diguem-ne, molt assenyada. Però si ens presenten una llei com la que ens presenta el ministre Wert, entenem que l'obligació és intentar que aquesta llei... Per nosaltres això no és electoralisme, és convicció que estem fent un mal servei a l'educació. I, en canvi, posar en valor que aquí, a Catalunya, via el pacte nacional, i després la LEC, s'ha aconseguit un consens molt ampli de les forces polítiques d'aquest país. I, per tant, també reconèixer quan existeixen aquests consensos, que existeixen, que vam rebre moltes crítiques per aquests consensos també, eh?, no se n'oblidi ningú. I, per tant, jo crec que aquí sí que hi ha un intent de tenir uns marcs, que no vol dir uns polítiques iguals, perquè això si no, no seriem... –m'entén?–, no estaríem representant gent i interessos diferents, que també ho fem, però sí que un marc estable.

Vostè demanava més autoritat al mestre, més matemàtiques, més llengua, millor formació per als mestres, acabar amb això de les substitucions, més recursos, ergo menys retallades. Tot això són propostes que estan entrades per part del meu grup i per part d'altres grups; és a dir, que entenem que aquestes són les propostes. Llavors, en ares d'aquest treball conjunt, jo li demanaria –estan totes penjades a la web, totes en obert– que treballem, perquè igual, quan baixem a la concreció, és que les nostres propostes sobre tenir millor formació dels mestres o més autoritat a les aules no són les concretes i segur que vostè ens pot ajudar a concretar negre sobre blanc, que és el difícil a la vida, com es fa millor aquesta proposta. Però això és pel que fa a les propostes.

En canvi, quan vostè ens parlava de les causes –jo n'he apuntat unes quantes, estan totes a la publicació que vostè ens ha donat–: motivació, valors, drogues, problemes emocionals, noves tecnologies, expectatives, això que l'educació ha de ser finalista... A mi quan el meu fill em pregunta per què ha d'estudiar Aristòtil, jo li dic «perquè aprenguis a pensar una mica». O sigui que, a veure, als nens també se'ls ha de... Sí, sí, jo li ho dic tal qual. Amb això vull dir-li que quan vostè llista les causes d'aquest estudi qualitatiu que fa són tot causes que tenen a veure molt amb el que es fa també com a societat, és a dir, en quin tipus de societat i, per tant, de traspàs de valors familiars –acabo, president– ens movem.

Justament vostè comença el llibre amb una cita del senyor Marina, no?, que deia..., o és igual, la que té a continuació, que diu: «El fracaso escolar depende del tiempo que dediquemos a los hijos, de que el niño vea que sus padre leen, de que los padres hablen con los profesores.» I, per tant, és a dir, citem tota una sèrie de valors profunds que estan arrelats en la família, en la manera com funciona la nostra societat de consum, la manera d'entendre la feina, del que val, etcètera, que són molt difícils després de traslladar en propostes, perquè tots sabem que els canvis culturals i els canvis

socials no es canvien amb una proposta de resolució ni en una llei. Llavors, com vostè lligaria aquests dos orígens tan diferents per poder fer el que *tots* aquí volem fer, independentment de les nostres discrepàncies, que és millorar l'educació dels nostres nens i nenes i lluitar contra el fracàs escolar.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el senyor Milián.

Juan Milián Querol

Sí, gràcies, senyor president. Ha vingut a aquesta comissió, senyor Argent, vull felicitar-lo pel treball, no perquè vulgui ser original ni sorprendre'l, sinó simplement perquè crec que és just, i vull ser educat, a més.

Aquest treball comença amb una cita de Plató –abans que la de José Antonio Marina– molt interessant. El que m'agrada és que aquest treball més que platònic és aristotèlic; és a dir, és empirista, toca de peus a terra i mostra o transmet un coneixement de la realitat complexa de les aules, no?, anava a dir que lluny de prejudicis ideològics, però això a vegades és gairebé impossible, fins i tot per part d'aquells que diuen que no tenen res a veure amb la política.

És d'agrair que parli des de l'experiència, que parli des de l'experiència de les aules, no només, com deia abans la diputada d'Esquerra Republicana, una mica des de la fredor de l'estudi quantitatiu, de les dades, perquè les enquestes sempre s'han d'analitzar o sempre s'han de matisar o sempre s'han d'estudiar, llegir, des del punt de vista de l'experiència que un té, no?

Els que treballem o els que treballen amb enquestes, amb estudis sociològics, doncs, saben o sabem que aquestes sempre estan esbiaixades, no?, que a vegades, segons com preguntes, la resposta tendeix a ser una o ser una altra, o altres vegades la resposta està condicionada una mica per la condició humana del que respon, que és que tenim sempre tendència a dir allò que creiem que ens farà quedar bé i no realment allò que creiem, no? És allò que deia –ja que estem de pensadors polítics–, doncs, Alexis de Tocqueville, que a vegades preferim l'error abans que quedar marginats, preferim equivocar-nos abans que veure'ns marginats.

I una mica la meua primera pregunta seria en aquest sentit, no? En aquest estudi vostè s'ha centrat molt en la cultura de l'esforç, i voldria preguntar-li: quina cultura es respira a les aules? Creu vostè que els alumnes quan responen aquestes preguntes diuen que s'esforcen tant com realment ho fan? Perquè potser també podria ser el contrari, potser que el que estigui de moda, el que faci quedar bé als alumnes entre ells, sigui dir el contrari, no?, que s'esforcen menys del que realment s'esforcen, o que passen més hores, doncs, no ho sé, jugant a la PlayStation, o fent altres coses que no sigui esforçar-se per repassar, per fer esquemes, per preparar els exàmens, etcètera, perquè llavors el problema és greu.

I jo crec que el problema és molt greu, no?, si el que és la moda, el que és la cultura és no esforçar-se, perquè el problema, llavors, o la causa única ja no és a les aules, sinó que està també fora d'elles, està a tota la societat. En aquesta línia va molt aquest estudi, on es posa també en valor el paper dels pares a l'hora de l'educació dels fills.

Bé, vostè ho ha dit molt clarament, l'educació és fonamental per al futur d'una societat, i l'objectiu de tots plegats, polítics i societat –que jo crec que som el mateix, molts d'aquí són mestres i professors, i hem donat classes a alumnes, vull dir, coneixem una mica aquesta realitat– doncs, més enllà d'interessos corporativistes que a vegades es donen, o electoralistes, hauria de ser la millor educació possible per al màxim nombre d'alumnes possibles, amb l'objectiu de formar persones autònomes, crítiques i amb pensament crític, transmetent coneixements –i això és fonamental, perquè a vegades des de determinades pedagogies el coneixement ja no és tan important, però jo crec que és fonamental–, però també formant capacitats transversals, com podria ser l'emprenedoria, o actituds com l'entusiasme, la creativitat, la consistència, no?, una mica l'esforç que vostè tant remarca i que crec que és tan important.

I centrant-nos una mica en això, en la cultura de l'esforç, no?, és fonamental per a millorar resultats de tothom, eh?, la cultura de l'anar passant, d'anar passant automàticament, de la mediocritat, aquesta perjudica a tothom, els que estan més preparats, els que menys, els que es volen esforçar, els que no es volen esforçar.

Com estimulem aquesta cultura? La situació ideal –vostè ho deia una mica– seria, doncs, o una divisió del treball o que tothom fes la seua feina, no?: les famílies eduquessin en els valors, que ensenyessin el comportament adequat als nens, i l'escola fos transmissora de coneixements. Aquesta situació ideal a l'hora de la veritat es trastoca una mica, no?, i a la situació real ens trobem que, com vostè deia, alguns pares, bé perquè treballen moltes hores, o bé perquè estan a l'atur i, llavors, l'ambient a casa no és l'adequat per a una bona educació, acaben delegant a l'escola el mínim d'educació en comportament, en valors; llavors, els professors, els mestres en lloc d'ensenyar en els coneixements, com deïem, acaben fent una mica, doncs, també de pares, i al final queda tot una mica trastocat.

Es fixa molt en les causes del fracàs escolar, també ho podríem mirar una mica..., pensem en invers, no?, mirar quines podrien ser els causes de l'èxit escolar, no?, que és allò que hauríem d'estimular. A vegades, però, alguns estudis ens diuen que no són tant raons socioeconòmiques, sinó sobretot culturals. Conec, per exemple, alguns estudis dels Estats Units, que fa més temps que viuen en una societat més multicultural..., doncs, hi ha molts estudis que mostren com alumnes de..., fills coreans, tot i tenir un nivell socioeconòmic més baix, treuen una mitjana d'èxit escolar superior perquè la cultura a casa és una cultura de l'esforç, una cultura de «nen, estudia cada dia; si no estudies, no tindràs futur», no?

Veient els estudis més importants, com els informes PISA, l'estrella, que és Finlàndia, doncs, també et

marca la importància de la qualitat del professorat. Jo sempre recordo una entrevista que vaig llegir una vegada a *La Vanguardia* d'un diplomàtic finlandès que li van preguntar per què era diplomàtic i va dir: «Bé, sóc diplomàtic perquè jo volia ser mestre i no vaig donar la nota per ser mestre.» Doncs, demostrava el nivell d'exigència, no?, i de formació que requereix a Finlàndia un professor.

No sé si a l'estudi d'aquest any, però al que ens va presentar fa dos anys –que el recordo– hi havia un percentatge elevat d'alumnes que molesten a classe i que impedeixen el funcionament normal, i suposo que deu ser més o menys el mateix, entorn del 30 per cent; una dada molt preocupant.

Nosaltres, per exemple, fa dos setmanes –perquè veig que fem cas de les coses que diu–, vam presentar una reforma –la meua companya, la María José García Cuevas– de la Llei d'educació de Catalunya per introduir la figura d'autoritat pública també per als mestres i professors, no només per als directors d'escola, sinó també per als professors, que jo crec que aniria una mica en la línia que vostè proposa, que, per mala sort, per electoralisme, pel que sigui, no va prosperar.

Importància de la cultura de l'esforç, del comportament, és fonamental, no només a l'escola, sinó també per al futur, per a l'economia, perquè els nens trobin una bona feina; també ser puntual, ser respectuós, una persona que s'esforça per entendre problemes complexos, per donar-li solucions... Saber invertir, o invertir vostè diu «més i millor», prioritzar la inversió en educació. Només una anècdota, parlava de les delegacions, no sabem quant costen. Bé, l'any que ve costaran el doble que aquest any. És la prioritat –el doble–, les delegacions a l'exterior l'any que ve la seua partida serà el doble que la d'aquest any.

Però per saber on invertir jo crec que s'han de fer estudis i s'han de fer avaluacions, avaluacions als alumnes que no només serveixin per estimular l'esforç, no?, perquè estudiïn per a l'examen, sinó també per saber on estan els problemes i per donar-hi una solució. I jo crec que, en aquest sentit, la LOMCE..., aquest punt és molt positiu, que es facin avaluacions externes per saber on pot haver-hi algun problema i quina pot ser la solució.

Fa un parell de dies a *El País* hi havia una carta d'un professor –molt interessant– que parlava sobre la LOMCE i que deia que és veritat, respecte a les avaluacions externes, que a ningú li agrada que l'avaluïn, ni al nen, ni als professors, ni als pares els agrada que, potser, avaluïn el nen i el puguen suspendre. I diu: «Però els partits polítics no haurien de caure en aquesta trampa.» I diu, sobre els partits polítics i l'avaluació: «Ellos saben que en las pruebas PISA los alumnos españoles en su conjunto nunca han aprobado ni lengua, ni matemáticas, ni ciencias, y que, por tanto, no se puede seguir con la LOE, sino que hay que establecer estímulos para recuperar la cultura del esfuerzo y hay que diversificar los itinerarios para que todos los alumnos puedan tener éxito académico. Unos partidos que piden más controles en las finanzas, en la sanidad, en la industria y en el transporte, pero no en la educa-

ción manifiestan que están anteponiendo los intereses electorales de partidos a los del país.» Molt en la línia del que vostè proposava, molt en la línia d'un article que va escriure vostè també a *La Vanguardia* proposant una prova de català al final de l'ESO.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo amb una pregunta més concreta: com creu vostè, per l'experiència –no sé si ho han estudiat–, que pot afectar la jornada intensiva el rendiment escolar, si això pot promoure hàbits que van en contra de l'èxit escolar, com pot ser jugar més a les videoconsoles o no; no ho sé, li ho pregunto.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Agrair al Toni –si em permetes que et digui de tu, sense problemes– no només el fet que estigui aquí explicant-nos el treball que ha fet, sinó que hagi fet aquest treball. Penso que és d'agrair que es facin tasques d'aquest tipus. Jo sóc «profe», la meua dona és mestra de tota la vida, la meua filla és «profe» d'institut, espero que el meu fill acabi sent «profe»; per tant, el món de l'ensenyament el coneixem i el tastem a casa.

El que també sé –només fa onze mesos i uns dies que sóc diputat; diguem-ne, des d'aquesta legislatura– i del que també estic convençut és que els «profes» no saben el que fan els diputats, i haurem de demanar compareixences dels diputats als instituts, no tant per als alumnes, que ja ens vénen aquí i els expliquem què és això del Parlament i les cosetes que fem i tal, sinó també per tenir una xerrada amena, tranquil·la i amable amb el conjunt del professorat, perquè, bé, no tot hom som aquells viditors que alguns es pensen, sinó que majoritàriament la gent dedica esforços, feines a intentar recollir les inquietuds de la gent i intentar traduir-les en allò, en corpus legals, que no sempre s'acaben produint, no?

Respecte d'allò que comentava també la companya del Partit Socialista, respecte a la política i les lleis, jo entenc, eh?, el que dius respecte de la... L'altre dia estava en un debat que hi vaig anar..., bé, un debat no, un acte que feia jo, hi havia gent de tot tipus, un «profe» que, a més a més, conec em deia què opinava de la quantitat de canvis de lleis que hi han hagut al llarg de finals del segle passat fins ara, per dir-ho així, vaja, des de l'any 70, i si no seria més bo que hi hagués una única llei i que deixessin de molestar els «profes» amb tantes lleis. A veure, i tant!, no?, i tant que seria bo. Però, és clar, no som Finlàndia, ni som finlandesos. I no és cert que es moguin les lleis, al meu modest entendre, per carnet polític, es mouen les lleis per ideologia. Lamentablement, es mouen les lleis per ideologia.

En aquest sentit, no estic tan d'acord amb el titular de l'article que diu que les lleis educatives les han de fer

els professionals que viuen el dia a dia. Jo crec que les lleis, sobretot les educatives –totes, però sobretot les educatives–, han de ser enormement participades perquè afecten el conjunt de la societat, el triangle educatiu famós, no? Perquè una llei feta sense que hi hagi aquesta participació dels que l'han d'aplicar, dels que l'han de rebre i de l'estament científic, per dir-ho d'alguna manera, en alguns dels sectors no acaben d'aconterar i no acaben de funcionar. I, lamentablement, aquest triangle educatiu no l'hem portat a terme. Això sí, el que és segur és que no es poden fer sense que els professionals que l'han d'aplicar tinguin claríssim que la cosa ha d'anar per aquest costat i no per un altre; per tant, hem de ser els primers en participar-hi, no?

No, a veure, jo crec una cosa, que la feina de professor no està ben retribuïda, no pas econòmicament, que tampoc, sinó sobretot emocionalment, sobretot a nivell de reconeixement social de la professionalitat. Ens falta Finlàndia. Segurament hauríem de fer que fos molt més dura la carrera, que, per tant, la selecció fos molt més intensa, i molt més ben pagada, a canvi que la societat valorés enormement el fet de ser professional, perquè qui no ha fet de «profe» no sap el que significa com a feina feixuga, perquè en el fons els centres no són més que un ronyó de la societat i els «profes» fan de filtre d'aquest ronyó, no?, i en rebem les conseqüències.

Bé, el treball, per tant, el teu treball és una mostra d'allò que en diríem «la vocació», no?, entre cometes, la multitud d'hores dedicades a una feina que t'agrada, una feina que et dediques i, per tant, fas un treball, que no sabem si tindrà certificació o no, però que, en tot cas, li has dedicat un grapat d'hores.

De les coses que dius en el treball, de les preguntes m'ha agradat que preguntessis aquella d'«has vist si al "profe" li agrada fer classe?», perquè descolloques al nano. Però és molt important, el «profe» que gaudeix fent classe i que, per tant, no pateix fent classe té molts punts guanyats, no? I a la inversa, «a tu t'agrada fer classe?». I la de «val la pena l'esforç?», crec que és significativa perquè, quan parlem d'esforç, jo crec que l'alumne no es pot plantejar l'esforç, sinó si li val la pena fer l'esforç.

Poso l'exemple de quan «llogàvem els gossos amb llonganisses», quan construïen cases per tot arreu, del meu centre, que és de formació professional, ens marxaven nanos abans d'acabar perquè en els treien de les mans perquè l'esforç consistia en anar ràpid ràpid que «de seguida a la construcció acabaré cobrant 2.000, 2.500 euros al mes, i, per tant, m'és igual la formació». I això té a veure amb una altra pregunta que feu, que és el tema dels ídols i el tema dels models, quins ídols i quins models venem socialment. I això ja no és ni del Parlament, ni dels «profes», sinó que és d'un tractament, com diu el professor Marina, no?, que «l'educació és de tota la tribu», i aquí la tribu ens falla, ens fa aigües per alguns costats.

M'agrada que parlis de factors d'èxit, i no només... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ja estic? *(Pausa.)* Ostres! D'acord, un minutet. De factors d'èxit, i m'ha agradat que parlis de motivacions relacionat amb la il·lusió

per aprendre i d'emocions relacionat amb autoestima. I m'ha agradat que parlis de la valoració social del professorat, tal com hem dit.

Per acabar, dues preguntes. Aquests resultats s'han traslladat als centres que han participat, tot el recull de factors, de manera que aquests centres podrien fer propostes concretes per millorar alguns d'aquests aspectes? Perquè hi ha coses que sí que s'han de legislar, però hi ha coses que, tal com tu dius, no només no costen diners, sinó que les pot aplicar algun centre en concret com a experiència, no?

I un dubte que se'm planteja és: les propostes de millora que fas al final, com s'han extret?, perquè el treball és un treball llarg, extens, però quin criteri més o menys científic ha servit per extreure unes propostes i no unes altres, perquè algunes a simple vista podríem compartir-les i estar-hi d'acord, però d'altres flaquegen una mica.

I, en fi, si això..., aquest treball, diu aquí..., si algunes d'aquestes coses es poden traslladar a normatives, dins les lleis que tenim, perquè les lleis són les que tenim i modificar una llei és una cosa molt més feixuga, podem aprovar resolucions concretes, en temes concrets, perquè facin referència a petites modificacions concretes en llocs determinats.

I, en aquest sentit, bé, el meu grup s'ofereix a estudiar si cal presentar alguna proposta de resolució al respecte, i estic convençut que pels grups d'aquí, de la cambra, en aquest sentit, no hi haurà cap inconvenient d'estudiar i veure quin tipus de propostes concretes es podrien aplicar, naturalment, dintre de la legislació que tenim, perquè si no, no ens ho deixarien fer.

En qualsevol cas, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Vidal. Pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, brevemente. Yo creo que se votó a favor de tu comparecencia –si me permites que te tutee– por el interés que todos tenemos, todos los grupos parlamentarios, en las cuestiones del fracaso escolar. Tú decías que la cuestión iba acerca de las causas y, además, que haces unas propuestas de mejora. No había visto el libro hasta que nos lo habéis dejado aquí encima, verdaderamente es interesante, ha valido la pena, vale la pena además que tengamos este documento y que lo estudiemos con cuidado.

Yo creo que es lo que corresponde, agradecereste este trabajo tan ingente que has desarrollado aquí. Y yo por lo menos, en mi caso, no me veo capaz de entrar con un mero examen así por encima de tu libro, ni siquiera comentarlo. Casi te cedería los minutos que me puedan corresponder a mí para que tú amplíes aquello que consideres de más interés.

Y solo decirte, creo que alguna cuestión de las que tú has comentado ha podido levantar un poco de ampo-

llas, porque, ciertamente, has venido pues a reprochar un poco a los políticos pues, digamos, electoralismo y cuestiones así. Yo creo que hay que tener cuidado porque... Y de la misma forma que uno no puede ir al colegio de abogados a decir que los picapleitos menudos son y al colegio de médicos llamarles «matasanos», pues yo creo que una comisión como la de Enseñanza, que yo creo que hay mucha gente muy honrada y muy interesada en sacar adelante las cuestiones importantes, que nos importan a toda la sociedad..., pues yo creo que quizás es un poco fruto de los tópicos el que se digan estas cuestiones así.

Y yo también por eso, porque como no domino lo suficiente como para ponerme a hacer un examen crítico de un libro de una persona que conoce el tema, pues yo por eso prefiero no entrar a comentarlo, y no partir de prejuicios, digamos, para decir una valoración u otra.

El president

Moltes gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula el ponent durant deu minuts. (*Veus de fons.*) Ah!, senyora Ramona Barrufet, per part de Convergència i Unió. Perdoni, perdoni. Deu minuts.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la presència del senyor Antoni Argent, com no pot ser de cap més manera, i agrair-li que el mes de maig ens enviés el projecte, per la qual cosa ens l'hem pogut llegir i estudiar, si hem tingut el temps.

Dir-li també que jo m'adreçaré a vostè, al projecte, amb unes reflexions pedagògiques, com a mestra i professora de secundària que sóc. Fa tres anys que estic aquí, però he estat a les aules, he estat també a les aules com a sindicalista. Per tant, només que l'afirmació que ha fet al principi m'ha semblat molt agosarada, perquè de la mateixa manera que vostès fan uns estudis als alumnes per conèixer la realitat i són importantíssims, penso que vostè tampoc tenia la informació nostra com per la informació iniciada... Simplement això.

Vostè va venir, com ja ha dit, el 27 d'octubre, i és evident que ara ha ampliat aquell estudi a altres comarques, amb molts més alumnes. I sí que voldria preguntar-li, encara que mig ja ho ha contestat, però li ho pregunto en un altre sentit, si vostè considera que les dades que ha obtingut de les comarques, tot i que diu que són molt semblants entre aquestes comarques, ja donen un ventall suficient per abastar-lo a tot el territori català, o si hauria de comptar amb altres aportacions més locals o més centrades en diferents entorns, o si pensa que, realment, tal com se va dir dissabte, que deia la senyora Simó, les generacions avui són molt curtes, perquè estan molt influïts per tot el sistema globalitzat, aquesta globalització també influeix en els resultats.

Tot i això, a mi hi ha una cosa que em sorprèn i em preocupa molt, perquè de tots els resultats extrets i de les preguntes que han respost els alumnes en poc es

diferencien de les que jo podia fer als meus alumnes de secundària fa sis, set, vuit anys; per tant, em preocupa. Si el que ells constaten és el mateix de fa una pila d'anys, és que ho hem cronificat, o per alguna cosa ells no estan avançant. I hem dit abans que avança la generació, per tant, haurien d'anar avançant i haurien de fer unes altres reclamacions.

Em sorprèn molt que ells se sorprenduin que se'ls preguntin, perquè vull suposar que a l'escola tenen espais de debat, perquè si no, malament anem, si no se'ls dona aquest espai, que, a més, pregunten i volen dialogar i debatre sobre les seves realitats directes, també sobre temes de realitats actuals que potser no els afecten tan directament i volen ser participants del sistema educatiu. Suposo que és així, també voldria que m'ho comentés.

Per tant, com a adolescents que són les seves respostes impliquen una alta càrrega que fa recaure les causes i les conseqüències normalment en els altres, propi de l'etapa adolescent: males companyies, obligació d'escolarització fins als setze anys, ambient de classe, la família que no ajuda, demanen moltíssim a la família, els demanen que els donin menys del que demanen... Són molt exigents, com sempre ho són quan ells s'han de posar al lloc d'un altre.

Les aportacions que fan als professors me preocupen molt, perquè si algú extern a tot això veïés el que diuen dels professors no sé si realment es faria el retrat del que són els professors; parlen de desànim, «van a la seva», «ens avorrim a classe» –és curiós la paraula «avorriment»/«divertiment», no tindrè temps de parlar-ne-, «no tenen autoritat», «no són propers», «no són sensibles»; només hi ha una resposta positiva, que vostès reflecteixen, que és «professors que són feliços en la seva feina», però només n'hi ha una; retrauen poca valoració social als estudis...

És a dir, fan una sèrie de culpes cap als altres, però també es culpabilitzen ells. Per tant, és important el que estan fent. Però jo em pregunto: si no avancem en el que ells exposen..., realment vostès han notat que aquestes respostes que donen són estereotipades, les han sentit, o, com se deia abans, les fan pel fet que vostès pregunten, o ja reflexionen sobre aquestes realitats, o és perquè els fan la pregunta i, per tant, a través d'aquí reflexionen?

Parlen del fet de les claus, sí, aquells alumnes que van a casa i tenen les claus de casa. I, a partir d'aquí, jo també voldria preguntar-li si a partir d'aquesta experiència han comprovat que aquest fet de tenir les claus, anar sols a casa, que a uns els agrada i els altres ho critiquen, els desperta recances, els desperta pors, és diferent la sensació que tenen en un territori poc poblat o molt poblat, és una excusa que els pares no siguin a casa, perquè té la seva part que haurien de tenir l'autonomia i la manera que ells s'han de dedicar a fer tot allò. Per tant, què han vist que despertava tot això.

Les preguntes aquestes estereotipades veuen que són diferents a primer d'ESO o a quart d'ESO?, perquè, clar, les característiques són immensament diferents, perquè estan donant respostes molt madures. Si les respostes les donen els alumnes de primer, no cal que

ens preocupem massa, són alumnes que pensen molt. Però suposo que les que han recollit no les donen totes els de primer.

Sorprèn les sensacions que tenen ells –els alumnes. No sé si caldria millorar per part de la societat un fet important, i és que nosaltres els valorem sempre segons els nostres valors, segons la nostra manera de veure, i és lògic. Per tant, una generació no s'entén mai amb la següent. Però en algun moment, i penso que l'escola és un dels moments on se fa més aquesta interacció, s'entra en la seva generació. És evident, el valor de l'esforç, de la constància són valors a treballar. Però estem utilitzant massa els nostres valors i no sabem reconèixer els valors que té la següent generació? Els hauríem de tenir en compte?

Un altre tema és el de les famílies. Tots sabem que el tema de les famílies és importantíssim, però què fem amb aquells pares –perquè una de les propostes de millora són reunions amb els pares, que vostès exposen– que no vénen a les reunions, que no atenen, que se'ls crida, com arribem a aquests pares? Perquè és l'etern problema que hem tingut sempre a les escoles, com ens fem en contacte amb aquests pares per fer-los realment coneixedors o partícips de la vida dels seus fills. Que hi estic totalment d'acord, i no cal anar als Estats Units, ens trobem aquí que la condició social i econòmica de les famílies no sempre té a veure amb aquest fet, eh?

No tindrè temps de fer-ho tot. Per tant, ho deixaria aquí, i ja parlarem un altre dia.

El president

Moltes gràcies. Doncs, el senyor Argent té la paraula durant deu minuts.

Antoni Argent Ballús

Deu minuts més els del Grup Parlamentari de Ciutadans? Ho afegirem? (*Veus de fons.*) Deu minuts en total? (*Pausa.*) Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies pels comentaris que m'heu fet. Si em permeteu, si us plau, començaré en l'ordre invers dels vostres parlaments.

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no ha fet referència al tema del certificat. Jo esperava... (*Veus de fons.*) Sí? D'acord, perfecte, gràcies. M'ha fet moltes preguntes, m'han agradat molt els comentaris que ha fet. Comencem, què fem amb els pares que no vénen a les reunions? Aquest és un dels reptes que, sincerament, ens trobem als centres escolars, perquè, sincerament, molts cops hi ha moltes xerrades, que pràcticament totes valen molt la pena –sí que és veritat–, més que res perquè molt sovint els pares i mares et demanen eines i recursos, i sí que és veritat que ser pare o mare realment és una gran responsabilitat, i jo diria a vegades que és un tema de prioritat per als pares i mares, bàsicament.

Posem per cas –parlaré d'exemples, eh?–, reunió dimecres, a les vuit del vespre, juga el Barça i hi ha reunió, què fem? «Vaig a la xerrada, o vaig a futbol? Juga

el Barça, vaig al Barça.» És un tema de prioritats bàsicament –és un tema de prioritats. I jo crec que per a alguns pares i mares la principal prioritat és l'educació dels seus fills. Em sembla que ja he respost, és molt clar, eh?

I jo crec que, malauradament, sí que és veritat, però, perquè no hem de ser alarmistes –és veritat, eh?, que algú ho ha comentat–, que hi ha pares i mares que dia rere dia s'esforcen per posar aquell granet de sorra en els seus fills perquè creixin com a persones. I crec que és el més important que uns pares i mares han de facilitar als seus fills, no?, aquest aprenentatge, aquesta educació.

I sí que és veritat que a vegades, normalment –em comentava el tema d'estereotips en les respostes–, també hi ha estereotips o tòpics: que els pares no eduquen bé, que els pares no van a les xerrades... A veure, hi ha molts pares i mares que assisteixen també a les xerrades, hi ha molts pares i mares que es preocupen pels seus fills. I jo crec que..., per què no dir-ho, públicament els dono les gràcies i fins i tot felicito tots aquests pares que tenen aquestes possibilitats també d'anar a les xerrades.

Per altra banda, què fem amb aquests pares? Doncs, jo el que intentaria és no deixar-los enrere, no abandonar-los. Jo crec que un dels reptes de l'educació és no deixar enrere cap alumne, un altre dels grans reptes de l'educació és no deixar enrere, ni oblidar-nos de cap pare o cap mare. A veure, sincerament, jo crec que cap nen o cap nena neix amb un manual d'instruccions sota el braç –cap. Abans deien «una barra de pa», jo crec que ara amb la situació econòmica no hi ha barra de pa, d'acord?

Però sí que és veritat que des dels centres escolars es fa molta feina, sí que és veritat, i per això agraeixo també la tasca dels meus companys en els centres escolars, més que res perquè dins del nostre horari tenim les reunions que fem de tutors, reunions d'equip docent... I, evidentment, no únicament parlem dels alumnes, sinó que també parlem dels pares i mares perquè a vegades sí que és veritat que hem d'acostar-nos molt més als pares, hem de ser molt més propers.

I, tal com deia la diputada socialista, senyora Rocío Carrasco, exactament (*veus de fons*)..., Martínez, perdó (*veus de fons*), perdona. (*Veus de fons.*) Sí, bé, o altra gent, hi ha molts Carrascos avui dia, d'acord? (*Rialles i veus de fons.*) Ha sigut... Sí que és veritat, avui dia sí que és veritat hem d'anar molt amb compte... Més que res, com deia, eh?, hem de ser molt propers als alumnes, també hem de ser molt propers als pares i mares.

M'ha fet moltes preguntes, també és veritat. El tema dels resultats. Els resultats, com deia, són molt semblants en cadascuna de les edicions. Sí que és veritat que, i responent alguna altra de les preguntes que m'han fet, a nivell de tot Catalunya nosaltres ens atreviríem a dir, fins i tot –i crec que és prou agosarat–, que més o menys podríem estendre els resultats a tot Catalunya. Sí que és veritat, ja ho sabem tots, que hi ha unes zones que tenen unes determinades característiques, però podríem ampliar el que és l'estudi.

Hi hagut persones que s'han posat en contacte amb mi, concretament la FAPAES –la FAPAES–, que ja hi havia la proposta de tirar endavant aquest projecte, doncs, a pràcticament la totalitat del país, d'acord? Sí que és veritat que em van trucar i em van dir: «Toni, com és que únicament s'ha fet a determinades províncies de Barcelona? És que sempre esteu igual, sempre es fan les coses a la província de Barcelona, o rodalies de la ciutat de Barcelona.» I jo els vaig dir: «Perdoneu, però és que, amb 2.500 euros, on volem anar? Amb l'estructura tan petita que tenim, com es pot fer?» Sí que és veritat que, com dic a vegades, els diners serveixen per a algunes coses, i en aquests casos, doncs, sí que és veritat que servirien per obrir-ho a la resta de tot Catalunya. No tenim estructura, no hi han diners... Bé, doncs, sí no hi han diners, sí que és veritat que hi ha aquesta aportació que fan aquestes empreses, però, evidentment, 2.500 euros per obrir-ho a tot Catalunya, ni de bon tros es podria fer, d'acord?

El tema dels nens claus, sí que és veritat, jo he estat a instituts que hi ha nens d'aquests anomenats «nens de la clau»... Ostres!, aquí, doncs, sí que és veritat que faria referència, com comentava abans, a la implicació dels pares i mares. Sí que és veritat que, els nens de la clau, pare, mare han de treballar, o les parelles han de treballar per poder pagar la hipoteca, etcètera, no? Però aquest és un tema de prioritats, és un tema també potser que els fills o les filles en comptes d'estar al carrer, doncs, també puguin estar a casa fent deures o llegint o alguna cosa, que jo crec que una de les coses que hem de fer és intentar transmetre la passió –la passió– per la lectura als nostres estudiants. I més que res era això, era la qüestió d'augmentar la mostra, però, bé, no es podrà fer, perquè, bé, intentem ara prioritzar el tema de la difusió.

Al Grup de Ciutadans, bàsicament excusar-me –excusar-me, sincerament– perquè no han rebut el dossier. Si no ho recordo malament, sí que és veritat, jo per algun lloc de casa, de Ciutadans, tenia el correu electrònic del senyor Rivera, que fa dos anys ell hi va estar present, em sembla que l'hi vaig enviar. Excusin-me, sincerament. Però abans comentava que se'l voldran mirar, jo fins i tot li diria que si un cop se l'ha llegit em vol trucar per comentar-lo, jo estic totalment agraït i m'interessarà molt compartir les seves opinions.

D'Esquerra Republicana, més que res responent a la seva pregunta de la quarta onada, si es farà o no, acabem abans contestant: no es farà. Intentem també, aprofitant les noves tecnologies, difondre l'estudi, l'informe, a través de ja sigui PDF, o ja sigui fins i tot personalment anar als centres escolars, o, per què no dir-ho, a través de les tutories, quan els alumnes estan amb el seu tutor a classe, doncs, treballar-lo un dia, perquè sí que és veritat que hi ha professors/professores, mestres, docents que ja m'han comentat, a través del correu electrònic, que ho han treballat al centre escolar. Per tant, jo crec que aquesta és la màxima satisfacció, que els alumnes puguin veure quines han sigut les seves respostes i puguin veure també què han contestat altres centres i altres companys de classe, d'altres instituts.

Per tant, la quarta onada no es farà; o, no ho sé, potser sí, d'aquí a uns anys –potser sí. Estaria molt bé, pot-

ser, d'aquí a deu anys tornar a fer aquest estudi a les diferents comarques. I, bé, tot dirà també..., depèn del meu temps, d'aquí a deu anys no sabem tampoc on estarem. Jo espero estar encara fent classe d'aquí a deu anys; vull dir, que ja ho veurem.

Senyora Martínez, del PSC... (*Rocío Martínez-Sampere Rodrigo diu: «Martínez-Sampere.»*) Martínez-Sampere, del PSC, fer lleis ben fetes, electoralisme, LOMCE... Jo crec que, com deia abans, una de les grans propostes és eliminar electoralismes en matèria d'educació. I, sincerament, eh?, però he pogut comprovar en els seus comentaris més o menys la ideologia –més o menys– que hi havia, que crec que –és veritat– estan en partits polítics determinats per una raó, sí que és veritat. Però sí que és veritat que jo el tema d'electoralisme ho veig també pel tema –i em sembla que n'ha fet menció– dels interessos. Jo crec que l'interès comú és comú. Més que res, «comú», què vol dir? Doncs, que tots hem de compartir que els nostres alumnes creixin com a persones, evidentment en determinats nivells de cultura, intentant assimilar les competències bàsiques que marca el departament, i bàsicament tenint en compte, com deia abans, que aquests alumnes són els alumnes que representaran les generacions de catalans i catalanes del futur.

És a dir, jo crec en una Catalunya en la qual aquests alumnes d'aquí a deu anys o d'aquí a quinze anys estiguin en el nostre país, estiguin formant part dels nostres centres escolars, estiguin als nostres ajuntaments, estiguin a les nostres sabateries, estiguin a les carnisseries, estiguin als tallers mecànics, perquè tots aquests alumnes formaran part de la nostra societat, i, com a tal, jo confio que ho aconseguirem, i sobretot ja manifesto el positivisme de confiar en aquests alumnes.

Senyor Milián, del PP –estic desorientat, d'acord?–, ha fet referència a moltes coses, sobretot al tema de l'esforç. És un estudi que parteix molt de la falta d'esforç –de la falta d'esforç. El que passa, que –intentant ja respondre-li– potser si mirem la part aquesta social que estem vivint avui dia, ostres!, sí que és veritat que els alumnes s'esforcen poc –sí que és veritat. Però a vegades penso en ells, perquè a vegades el més fàcil és criticar –això és veritat, el més fàcil és criticar–, i fins i tot faré autocrítica. Jo sóc el primer de criticar. Vull fer autocrítica més que res perquè els meus alumnes sàpiguen que els professors també som persones que pensem en ells i que ens importen moltíssim. I més que res la cultura de l'esforç és un valor que se'n parla molt últimament, potser perquè no saben on estava, i de mica en mica s'ha anat parlant de la cultura de l'esforç. Però què passa? Que avui dia molts cops ja els mateixos adults tendim a fer el que és fàcil, allò que no costa, allò que no ens porta inquietuds. Jo crec que avui dia els alumnes el que han de fer principalment és mirar el seu entorn, veure realment què està passant al seu entorn, més que res per veure que s'han de fer moltes cosetes. Com deia, eh?, busquem les coses fàcils.

I, més que res, «quina cultura es respira a l'aula?» Home, sí que és veritat que jo quan pregunto a un alumne: «Pere, has fet els deures?», em diu: «No.» Jo vull saber per què no els ha fet: «–Per què no els has fet? –No, perquè tenia entrenament. –Ah!, d'acord, molt

bé, perfecte.» O sigui, primer és l'entrenament que el que és la formació. Això és un tema, eh? Abans feia referència al tema de les activitats extraescolars, però quan anem deixant de banda el que és fer una de les seves principals responsabilitats, que és el tema acadèmic –no fer els deures, perquè els deures els pots fer a les cinc de la tarda o els pots fer perfectament a les dues de la matinada... Hi ha alumnes que fan moltes activitats i s'organitzen de forma que ho fan tot, i els pares, d'alguna manera, també ajuden els seus fills que ho facin tot. Perfecte, *chapeau*.

Què passa si un alumne el primer trimestre –el primer trimestre– de primer d'ESO suspèn dues o tres assignatures? Com actuen els pares? Això és molt important, perquè si un pare diu: «Bé, has suspès tres, quatre assignatures, no passa res», aquí jo crec que hi ha un problema també.

Com afecta la jornada intensiva el rendiment escolar? Jo crec, bàsicament, que és un tema de saber-se organitzar –saber-se organitzar–, i, bé, si pleguen més tard o més d'hora jo crec que aquí jo no ho veuria un problema, sincerament. És un tema d'organització, i si s'ha de modificar els horaris, doncs, modifiquem-los. També depèn molt de les capacitats, també és veritat, dels alumnes, eh?

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya els Verds (*veus de fons*) –d'acord, «merci», gràcies–, també feia referència al tema de l'esforç, d'acord? El que passa, que jo diria que l'important no és esforçar-se per esforçar-se, sinó que l'important és el camí fet. Jo crec que sempre que algú s'esforça, doncs, té una recompensa. I jo, per exemple –permeteu-me que us ho digui–, sóc un exemple d'esforç, sempre quan faig una cosa no busco cap recompensa, ni molt menys –bé, hi ha el tema del certificat, però, bé–, sinó que, bàsicament, és que tu fas aquella cosa perquè t'apassiona, perquè t'agrada, perquè vols ajudar els teus alumnes, vols donar eines i recursos als pares, i creus que amb la teva feina pots ajudar els altres. Jo crec que això és una de les tasques més grans i més enriquidores que un docent pot fer.

Els resultats s'han traslladat als centres? El que és important és que s'han traslladat als centres, tots els cen-

tres participants el tenen, ara l'estan difonent a la resta de Catalunya, i, a més a més, hi ha iniciatives i propostes de centres que han agafat la ideologia... –ui, perdoneu, no volia dir aquesta paraula, «ideologia», no volia dir–, sinó la filosofia del projecte per implantar-la al que és el centre educatiu.

Posaré un exemple, més que res perquè les coses estiguin clares, centre el Jardí de Granollers, agafem un any la iniciativa de «Millorem», però no millorem resultats acadèmics, sinó també com a persones.

Les propostes de millora –molt important, molt interessant també aquesta pregunta–, d'on surten aquestes propostes de millora? Doncs, bàsicament, hi ha un equip que hem estat veient..., i sobretot propostes que van sortir ja en la primera edició, vam veure què estava passant, com vàiem que podia millorar la situació educativa i més que res també parteixen del dia a dia del ser docent, sobretot, parteixen del dia a dia. Un exemple, eh?, el tema del nivell C del català, quan veus alumnes de segon de batxillerat que, per exemple, en cinc línies –en cinc línies– et fan vuit faltes d'ortografia, uf, aquí hi ha un problema garrafal –garrafal–, sincerament, eh?

Em sembla que, molt ràpidament, he intentat respondre al que són les preguntes. Perdoneu-me si m'he deixat alguna coseta. Però, bàsicament, recordar que els docents som una peça clau en l'aprenentatge dels més joves.

Moltes gràcies, per haver-me escoltat i per fer l'esforç també de llegir l'informe. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, a vostè per haver vingut.

I com que era l'últim punt de l'ordre del dia, aixequem la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i catorze minuts.